

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת תְּצַוֶּה

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תִּשְׁבֹּב.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׂמִירַת הַשַּׁבָּת וְיָמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמִדְרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וּרְמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִירֵי הַזֹּהַר, סְפִירִים מִיְחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשְׁלַחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מְאֵה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפִיר מְדָהִים בְּהִמְשָׁכִים מְשֻׁנֵּי בְעֵלֵי תִּשְׁבּוּבָה בְּעִיר קְרָאקָא.
- ח. מְזַכָּה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ט. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקוֹת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסִתָּהּ, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעַ"א.

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מְפַעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכַב"א

תְּשִׁירֵי תִּשְׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מקראי אור

ק"ר ועמוד מקצועי
0527615936

תּוֹכַן הָעֲנִיּוּנִים

- ה. אור הזהר המחלק.....
- ז. הסכמות ומכתבים (המשך).....
- ט. שלחן ערוך הלכות שבת מחבר ורמ"א.....
- י. נצול הזמן.....
- יא. שבת בו תשוב.....
- טו. זהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים.....
- כ. עניני צניעות.....
- כא. השבת בישוראל פהלכתה.....
- כג. ספורי הזהר.....
- כה. מפני מה הסתיר הקב"ה מבעל "מגלה עמקות" את הפכשלה הנוראה?.....
- כז. בעיר קראקא.....
- כט. מזכה הרבים פהלכתה.....
- לא. אגרות הזהר.....

הפריצות בדור האחרון

שמעתי מהריא"ז מרגליות זצ"ל, ששמע מכבוד קדושת מורו ורבו הרבי מבארנוב זצוק"ל, ששמע מכבוד קדושת אדמו"ר הרבי הצדיק הקדוש אליעזר מדז"יקוב זצוק"ל, שהיה פעם אחת עם אביו הקדוש הרבי מראפשיץ זצוק"ל אצל החוזה מלובלין, ובשבת קודש באמצע השולחן סגר הרבי מלובלין את עיניו זמן רב והתאנח מאוד מאוד, ואמר לו אביו הרבי מראפשיץ: "אליעזר, אל תסיח דעתך עכשיו ושים לבך אל הרבי מלובלין, מה שיאמר עכשיו", והרבי מלובלין פתח עיניו הקדושות ובאנחות גדולות אמר:

"לבעל שם טוב הקדוש, זכותו יגן עלינו, היתה פעם עליית נשמה, וכשחזר אמר להחבריא: דעו כי ראיתי בשמים, שעומדים מלאכים ובונים סיר גדול ורחב מאוד, ושאל ממלאך אחד: 'מה זה הסיר הגדול והרחב הזה?' המלאך הגביהו עד למעלה מן הסיר ואמר לו: 'מה יש בפנים?' וראה שהסיר מלא ידיים ורגלים, והמלאך אמר לו:

דע כי קרוב לימות המשיח ירדו לעולם התחתון נשמות של דור הפלגה [מינות וכפירה] ודור המבול [פריצות של נשים שהידיים והרגלים ערומות], ועבורם בונה אני עתה זה הסיר לירד אותם לגיהנום. במיוחד עבור לבשל בסיר הזה אלו הידיים והרגלים שלהם'."

וסיים החוזה מלובלין: "הנה הבעל שם טוב הקדוש ראה זה החזיון בהעלם, ואנן רואים זאת בגלוי בחוש הראות, כיצד עתה מתחילות לירד נשמות אלו לזה העולם". סיים ואמר: "ה' ירחם עלינו ועל כל ישראל, שיוכלו לעמוד בנסיונות הגדולים והנוראים האלה בעולם." כן יהי רצון אמן.

(אוצר הספורים להרה"ג ר' צבי מושקוביץ חלק ד' אות י"ב)

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

בלא פְּנִימִיּוֹת התורה אַז התורה היא יְבֻשָּׁה בְּלִי אור וְחִיּוּת כּו' וְהַחִיּוּת היא פְּנִימִיּוֹת התורה

וּבְמִקְדָּשׁ מְלֶךְ מַה שְּׁאָמַר עַל זֶה וְהִינּוּ דְחִיצוֹנִיּוֹת הַתּוֹרָה הַתּוֹרָה הַנְּגַלִּית היא בְּחִינַת לְבוּשֵׁי הַתּוֹרָה וְהַנְּשֻׂמָה בָּהֶם היא בְּחִינַת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה וּכְמוֹ שֶׁהַנְּשֻׂמָה מְחִיָּה אֶת הַגּוֹף כְּמוֹ כֵּן פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה מְחִיָּה אֶת חִיצוֹנִיּוֹת הַתּוֹרָה וּכְשֶׁלּוֹמֵד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה אִז יֵשׁ לוֹ חִיּוּת בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַנְּגַלִּית וְחִי בָּהֶם, וּמִמֶּילָא הַלְמוּד כְּאֲשֶׁר הוּא בְּחִיּוֹת, הֵרִי הוּא מִתְאִים אֶל הַפְּנִיָּה הָאֲמִתִּית בְּלִמּוּדוֹ כּו' מַה שְּׁאִין כֵּן כְּשֶׁאִינוֹ לוֹמֵד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה הֵרִי לְמוּד הַתּוֹרָה הַנְּגַלִּית שְׁלוֹ, היא כְּגוֹף בְּלֹא נְשֻׂמָה וְהֵרִי הוּא כְּגוֹף מֵת בְּלִי שׁוּם חִיּוּת וּמִמֶּילָא גַם פְּנִינַת הַלְמוּד אִינוֹ כְּדָבָעִי כּו'.

וְזֵהוּ גַם כֵּן מַה שְּׁאָמְרוּ בְּתַקוּנֵי זֶהר תַּקוּן ל' תַּנְיָנָא כְּתִיב וְרוּחַ אֱלֹקִים מְרַחֶפֶת מֵאִי וְרוּחַ כּו' עַד דְּאֵלִין אֲנוּן דְּעַבְדֵי לְאוּרִיתָא יְבֻשָּׁה וְלֹא בְּעָאן לְאֲשֶׁתְּדִלָּא בְּחֻכְמָה בְּקַבְלָה כּו' יַעֲיֵן שֵׁם דְּבִלְא פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה אַז הַתּוֹרָה היא יְבֻשָּׁה בְּלִי אור וְחִיּוּת כּו' וְהַחִיּוּת היא פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה וְכּו' וְזֵהוּ עֲנִינְךָ וְדָרְךָ חַיִּים דְּקֵאִי עַל פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהוּא בְּחִינַת עֶץ הַחַיִּים וְכֵאֲשֶׁר יֵשׁ בְּחִינַת דְּרָךְ חַיִּים אִז מִמְּשִׁיךְ עַל יָדוֹ בְּחִינַת גֵּר מְצוּה וְתוֹרָה אור כּו' שְׁנַתְּבָאָר לְעֵיל פְּרָק ב' שְׁעַל יְדֵי תּוֹרָה וּמְצוּוֹת מִמְּשִׁיךְ גְּלוּי אור אִין סוֹף וְהִינּוּ כְּשִׁישׁ דְּרָךְ חַיִּים בְּחִינַת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה וְאִז וְחִי בָּהֶם בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה וְהַמְצוּה שְׁלוֹ כּו' קְצוּר, יוֹסִיף אֲשֶׁר פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה היא כְּנֻשְׂמָה לְחִיצוֹנִיּוֹת הַתּוֹרָה הַגּוֹף וְנוֹתְנַת בָּהּ חַיִּים כְּשִׁישׁ דְּרָךְ חַיִּים פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה מִמְּשִׁיךְ עַל יָדוֹ גֵּר מְצוּה וְתוֹרָה אור. (קוֹנְטְרַס עֶץ חַיִּים שֵׁם פְּרָק טו)

כְּאֲשֶׁר עוֹסֵק בְּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה וּמִתְחַבֵּר עֵץ הַדַּעַת בְּעֶץ הַחַיִּים, אִז נַעֲשֶׂה לוֹ לְמוּד הַנְּגַלָּה בְּחִינַת סְמָא דְחַיִּי

וְהִנֵּה עַל פִּי כָּל הַדְּבָרִים הַנְּאֻמְרִים לְעֵיל תִּדְעוּ וְתִבְיִנוּ נְחִיצוֹת וְהַכְּרָחִיּוֹת עֶסֶק פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה וְאֲשֶׁר היא עֶקֶר חַיִּינוּ וְאִם כִּי בְּזִמְנֵי בְּיוֹם צְרִיכִים לְעֶסֶק יוֹתֵר בְּתוֹרָה הַנְּגַלִּית כְּבִדֵי לְבָרֵר בְּרוּרִין וְכו' אֲבָל זֶה גּוֹפֵא שֶׁהִיָּה עֶסֶק הַתּוֹרָה רְצוּי וּמְכוּן אֶל אֲמִתִּית הַפְּנִיָּה הוּא עַל יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה הַפְּנִימִיּוֹת וּבָהּ דּוֹקָא יְחִיָּה בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַנְּגַלִּית וּבְלַעֲדָה אִין לְמוּד הַנְּגַלָּה רְצוּי וּמְכוּן כִּלְלֵי כִּי חָס וְשְׁלוֹם

יפל הנופל ממנה שנעשה יש ודבר ויורד ונופל חס ושלום ומתדבק באילנא דמותא רחמנא ליצלן כי אם כאשר עוסק בפנימיות התורה ומתחבר עץ הדעת בעץ החיים וכו' אז נעשה לו למוד הנגלה בחינת סמא דחיי כו'.

(קונטרס עץ החיים שם פרק כא)

אשרי לו מה טוב חלקו ומה נעים גורלו אהוב למעלה ונחמד למטה אוי לי אם איעצה על הפרישה ולגרם רפיון חשול ומניעה מחכמה זו שהיא בלי ספק נשמת התורה ושרש האמונה בחכמה ודעת ותבונה ובלי ספק דזכה לה וירית לה הוא מבני עליה אשרי לו מה טוב חלקו ומה נעים גורלו אהוב למעלה ונחמד למטה וכו'.

(תחת יאיר סימן רי)

עצה נפלאה בכל מיני צער חס ושלום וירידה וקטנות המחין וטמטום הלב... לומר זהר ותקונים - אנשים פשוטים זכו על ידי זה לענינים גבוהים וזה עצה נפלאה בכל מיני צער חס ושלום וירידה וקטנות המחין וטמטום הלב ללמד בדברים קלים כמו עין יעקב מדרש או לומר זהר ותקונים וגם ללמד גמרא פשוט גם כי לא מובן אצלו כלום וזה עצה גדולה ונפלאה להתעלות מכל מיני ירידה וקטנות ולא פדעת השוטים שאומרים שאין ללמד בשעה שלבו בל עמו וידוע כמה מעשיות מאנשים פשוטים שזכו על ידי זה לענינים גבוהים.

(נעם הלכות מאמר למוד התורה)

ואנן בלמודנו אותן לא ימצא בדעתנו דבר מובן זילת קריאת המלות ואין ראיה ממאמרי זהר וספר יצירה ורעיא מהימנא שקבלו מפי סבא דסבין ואלהיו ומקדישין עליונים וכן הנה ינוקי דבזהר רוח השם היה בם ומלתו על לשונם וגם האלקי האר"י וגוריו שקבלו ממנו פה אל פה מפי עליונים יצאו הדברים ואנן בלמודנו אותן לא ימצא בדעתנו דבר מובן זילת קריאת המלות מה שאין פן אלו האחרונים המבקשים לבאר דברי הזהר החתומים והנעלמים ולפעמים הם כסותרים זה את זה.

(תחת יאיר סימן רי)

כל המונע וחושף עצמו מלמוד הקבלה הוא נדחה ממחצת צדיקים ומפסיד עולמו ואינו זוכה לראות באור פני מלך חיים יתברך אף על פי שרבים וכן שלמים ממקבלים האחרונים התעוררו במאד לבות בני אדם על למוד הקבלה והוכיחנו מדברי הזהר ותקונים ולא עוד אלא שכתבו כל המונע וחושף עצמו מלמוד הקבלה הוא נדחה ממחצת צדיקים ומפסיד עולמו ואינו זוכה לראות באור פני מלך חיים יתברך.

(תחת יאיר סימן רי)

הַסְפָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁנָה)

ישראל האגער

בס"ד

באתי בשורותיי אלה לחזק ידי האברכים החשובים העוסקים בעניני כשרות האכילה כאן בעירנו מאנסי בחנותים החרדים שלנו. ומצוה גדולה לעזור לאברכים הללו בכל מה דאפשר.

וע"ז באעה"ח אור ליום ועש"ק חיי שרה כ"ו מר חשון תשל"ו לפ"ק פה מאנסי. הק' ישראל האגער בהרה"צ מוויזשניץ שליט"א

שנת תשל"ז

הרב אברהם מאיר איזרעאל

אבר"ק הוניאד

ב"ה

הן היה למראה עיני קונטרס מנחת יהודה לידידי הרב הגדול המצוי, זוכה ומזכה את הרבים, מו"מ בתו"י חו"ב טובא וכו' מוה"ר שלום יהודה גראסס שליט"א הרב דקהל מגן שאול פק"ק ברוקלין תצ"ו, מכיל ברורי הלכות ואזהרות בעניני מאכלי אסורות, שכבר יצא טבעו בעולם בספרו הבהיר נפש ישעי', שעשה בו גדולות ונצורות להרחיק את בני"קדושים ממאכלי פיגולים, הפוגמים את הנפש כמאמרם ז"ל עה"פ ונטמתם בם, ונטמטם בם, ובפרט במה שהאריך להרחיק את הקטנים מחלב עכו"ם ומהתוצרת "סימילאק" שמאכילים בהם את הקטנים. וידוע מה שדרשו חז"ל (מס' סוטה דף י"ב ע"ב) עה"פ את מי יורה דעה וגו' לגמולי חלב ולעתיקי שדים (ישעי' כח, ט) לענין מנקת עכו"ם שאסור לפטם בה את התינוקות, וכן קיי"ל להלכה בשו"ע יו"ד סי' פ"א סעיף י"ז ברמ"א וש"ך שם כי חלב גוי' מפטם את הלב, ויזיקו לו בזקנותו. ומה"ט כ' בתשו' בית יהודה חיו"ד סי' מ"ה דאפי' לקטן בן יומו אסור להאכילו חלב טמא. ואפי' באיסור דרבנן יש לזוהר וכמ"ש הפר"ח סי' קט"ז סקי"א. וע"ע מש"כ בזה מרן הגאון חת"ס (חאו"ח סי' פ"ג) ותשו' שו"מ קמא (ח"א סי' ר"ו) והש"ך והפר"ח שם סי' פ"א כ' דאפי' במקום חולי שאב"ס אסור להאכילם חלב טמא (וכתב שמחמת כי בזמנינו אלו אין נזהרין בזה, רוב בנים יוצאים לתרבות רעה, והמה עזי פנים שבדור, ע"כ, ומה נעניי אנן אבתרי' בדור פרוץ זה, דחצוף כולי האי וד"ל) וכש"כ ומכש"כ דברים אסורים מה"ת. ועי"ז שנוהרים מלפטם אותם פיגולים יעמוד להם בגדלותם שיזכו לרוח טהרה, וכדאמר ר' חנינא (מס' חולין דף כ"ד ע"ב) חמין שמן שסכתני אמי בילדותי הן עמדו לי בעת זקנתי. ואמרתי בס"ד,

דהנה רחיצת התינוק הכרחית היא למען בריאות גופו כמבואר במשנה ובגמ' (מס' שבת דף קל"ד) גבי מרחיצין את הקטן וכו' משא"כ הסיכה בשמן ל"ה רק משום רפואה על המכה, משא"כ בברייתא אינה הכרחית. וז"ש חמין ושמן וכו' שלא רק ששמרה עלי דברים החמורים שחייב ליהזר בהם כענין הרחיצה בחמין, אלא אפי' באותם דברים שאינם אסורים בהחלט, והזהירות בהם אינן הכרחיות, כמשל הסיכה בשמן, ג"כ היתה נזהרת בי בילדותי, הן עמדו לי בעת זקנתי. ושמעתי בשם צדיק מפורסם אחד בהא דאמרי' (מס' ברכות דף מ"ח ע"א) בוצין בוצין מקטפי ידיע, שהוא מל' קטף, פי' שרף (ועיי' מס' ע"ז דף ל"ה ע"ב לענין גבינת עכו"ם שאסורה מחמת שמעמידין אותה בשרף של ערלה, עיי"ש) וכל' הגמ' שם קטפא רגיזא, וז"ש בוצין בוצין, שגידולין אלו יש להכיר מהקטף והשרף שהאכילו אותם בילדותם. ודפח"ח, וע"כ ידי תיכון עמו, ולפעלא טבא אמינא יישר כחו, כי בקיבוץ זה עשה פעלים לתורה, לזכות את הרבים. ואני תפלה שחפץ ה' בידו יצליח, וזכות הרבים תלוי' בו. ובודאי כי מצוה גדולה להטפל לעושי מצוה לסייע בידו בכל מה דאפשר, ובזכות זה נזכה במהרה לקיבוץ הנפוצות וזריחת אור לישרים בב"א.

עש"ק לס' להבדיל בין הטמא ובין הטהור
 י"ב למטמוני"ם תשל"ז לפ"ק
 הרב אברהם מאיר איזראעל אבד"ק הוניאד

ג. ב. היות ששמעתי בשם רב אחד מפה בארא פארק שאמר בפומבי שיש להתיר איסור דרבנן לפטם במם את הקטנים שלא הגיעו לחינוך ואין בזה משום טמטום הלב, אמרתי להעיר את לב המעיינים על דברים הנ"ל.

הרב שלום הכהן ווייס

מלפנים רב בק"ק אוהעל זכעת בבהמ"ד בית שלמה, ברזקלין יצ"ו

בע"ה

נבוא ונחזיק טובה וברכה, לאיש אשר לו ככה איזי וחביבי הרב המופלג בתורה ויראה חו"ב טובא וכו' כש"ת מוה"ר שלום יהודה גראסס נ"י בעמח"ס נפש ישעי'. העוסק להרים מכשול מדרך עמינו. ובדברים המושכים הלב הוא מנסה להחזיר בלבבות שלומי אמוני ישראל את החוב המוטל על כל או"א לראות שהמאכלים יהיו כשרים עצהו"ט ולהזהיר הגדולים על הקטנים לבלתי התגאל ח"ו במאכלות אסורות שמטמטם הלב וזה גורם שכאשר נתגדלו ונתפטמו באיסורים יוצאים ח"ו לתרבות רעה באשר הנסיון מוכיח. ובלתי ספק שהדברים היוצאים מלב יכנסו ללב להתעורר רוח טהרה, לעשות ולקיים ככל הכתוב בתורה ולהעמיד הדת על תלה, וכל העוזרים ומסייעים בזה המצוה היקרה, יתברכו משמי מעונה, בברכת אשר יקים את התורה.

הבאעה"ח יום ב' לס' והתקדשתם והייתם קדושים כ"ב למב"י ברכם טהרם תשל"ז
 לפ"ק

הק' שלום הכהן ווייס
 הרב דק"ק אוהעל יצ"ו

שְׁלַחַן עֲרוֹן הַלְכוֹת שֶׁבַת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שִׁבְתוֹת הַשָּׁנָה
יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויר"ד
סדר הַלְמוּד לְשֶׁבַת פְּרֻשֶׁת תְּצַוָּה

המשך סימן רצד - דיני הבדלה בתפלה

ה. במקום שאמרו שאינו חוזר אם רצה להחמיר על עצמו אם סיים תפלתו רשאי אבל אם עדיין לא סיים תפלתו אינו רשאי לחזור:

סימן רצה - הבדלה שעושה שליח ציבור, ובו סעיף אחד

הגה: ואומרים ויהי נועם וסדר קדושה באריכות כדי לאחר סדר קדושה שאז חוזרים רשעים לגיהנם (טור) ובזמן שאין אומרים ויהי נועם כגון שחל יום טוב בשבוע אין אומרים סדר קדושה אבל אומרים ויתן לך (כל בו):

א. מבדיל שליח ציבור כדי להוציא מי שאין לו יין. הגה: ונהגו לומר ולהזכיר אליהו הנביא במוצאי שבת להתפלל שיבא ויבשרנו הגאולה (טור):

סימן רצו - דיני הבדלה על היין, ובו ה' סעיפים

א. סדר הבדלה יין בשמים נר הבדלה וסימנך יבנה וצריך לזוהר שלא יהא הכוס פגום. הגה: ונהגו לומר קודם הבדלה שעושים בבית הנה אל ישועתי וגו' כוס ישועות אשא וגו' ליהודים היתה אורה וגו' לסימן טוב ובשעת הבדלה יתנו עיניהם בכוס ובנר ונהגין לשפוך מכוס של יין על הארץ קודם שסיים בורא פרי הגפן כדי שלא יהיה הכוס פגום וטעם השפיכה דאמרינן כל בית שלא נשפך בו יין כמים אין בו סימן ברכה ועושינן כן לסימן טוב בתחלת השבוע גם שופכין מן הכוס לאחר הבדלה ומכבין בו הנר ורוחצים בו עיניו משום חיבוב המצוה:

ב. ואין מבדילין על הפת אבל על השכר מבדילין אם הוא חמר מדינה והוא הדין לשאר משקין חוץ מן המים. הגה: וטוב יותר להבדיל על כוס פגום של יין מעל שכר (אבודרהם) ונהגו להבדיל במוצאי פסח על שכר ולא על יין משום דחביב עליו. וביום טוב שחל להיות במוצאי שבת שיש בו קידוש שהוא נאמר על הפת יש אומרים שאגב הקידוש מבדילין גם כן עליו ויש אומרים שיותר טוב לומר הקידוש והבדלה שניהם על השכר. (הגה: והסברא ראשונה עיקר):

ג. אם אין לו יין ולא שכר ושאר משקין יש אומרים

שמותר לו לאכול ויש אומרים שאם מצפה שיהיה לו למחר לא יאכל עד למחר שיבדיל ואם אין לו אלא כוס אחד ואינו מצפה שיהיה לו למחר מוטב שיאכל קודם שיבדיל ויברך עליו ברכת המזון ואחר כך יבדיל עליו ממה שיברך ברכת המזון בלא כוס לדברי האומרים דברכת המזון טעונה כוס ולדברי האומרים דאינה טעונה כוס לא יאכל עד שיבדיל ומיירי שכוס זה לא היה בו אלא רביעית בצמצום וכבר היה מוזג כדינו שאם היה משים בו מים יותר לא היה ראוי לשתיה שאם לא כן לדברי הכל מבדיל תחלה ושותה ממנו מעט ומוסיף עליו להשלימו לרביעית ומברך עליו ברכת המזון:

ד. מי שאין ידו משגת לקנות יין לקידוש ולהבדלה יקנה להבדלה משום דקידוש אפשר בפת:

ה. אם אין ידו משגת לקנות שמן לנר חנוכה ויין להבדלה נר חנוכה קודם:

ו. אומר הבדלה מיושב. הגה: ויש אומרים מעומד (אגודה וכל בו ואגור) וכן נוהגין במדינות אלו ואוחז היין בימין וההדס בשמאל ומברך על היין ושוב נוטל ההדס בימין והיין בשמאל ומברך על ההדס ומחזיר היין לימינו:

ז. אפילו שמעו כל בני הבית הבדלה בבית הכנסת אם נתכוונו שלא לצאת מבדילים בבית:

ח. נשים חייבות בהבדלה כשם שחייבות בקידוש ויש מי שחולק. הגה: על כן לא יבדילו לעצמן רק ישמעו הבדלה מן האנשים:

סימן רצז - דיני בשמים להבדלה,

ובו ה' סעיפים

א. מברך על הבשמים אם יש לו ואם אין לו אין צריך לחזור אחריהם:

ב. אין מברכין על בשמים של בית הכסא ולא על של מתים (ודוקא) הנתונים למעלה ממטתו של מת ולא על בשמים שבמסיכות עובדי כוכבים דסתם מסיבתן לעבודת כוכבים. הגה: ואם בירך על בשמים אלו לא יצא וצריך לחזור ולברך על אחרים (בית יוסף

בשם אורחות חיים):

ג. שקים מלאים בשמים שמשמים האיבו יהודי תוך קנקני היין אף על פי שמותר להריח בהם אין מבדילין עליהם:

ד. נהגו לברך על ההדס כל היכא דאפשר. הגה: ויש אומרים דאין לברך על הדס היבש דאינו מריח רק על שאר בשמים (טור בשם הר"ר אפרים והר"א מפראג) וכן נהגו במדינות אלו. ונראה לי דיש להניח גם הדס עם הבשמים דאז עושין ככולי עלמא:

ה. מי שאינו מריח אינו מברך על הבשמים אלא אם כן נתכוין להוציא בני ביתו הקטנים שהגיעו לחינוך או להוציא מי שאינו יודע:

סימן רצח - דיני נר הבדלה, ובו ט"ו סעיפים

א. מברך על הנר בורא מאורי האש אם יש לו ואינו צריך לחזור אחריו והני מילי במוצאי שבת אבל

במוצאי יום הכיפורים יש אומרים שמתחר אחריו. הגה: מי שאין לו כוס להבדיל כשרואה האש מברך עליו וכן הבשמים (טור):

ב. מצוה מן המוכחר לברך על אבוקה ויש מי שאומר שאם אין לו אבוקה צריך להדליק נר אחר לצורך הבדלה חוץ מהנר המיוחד להאיר בבית. הגה: ונר שיש לו שתי פתילות מיקרי אבוקה (אגודה):

ג. נוהגים להסתכל בכפות הידים ובצפרנים. הגה: ויש לראות בצפרני יד ימין ולאחוז הכוס ביד שמאל ויש לכפוף האצבעות לתוך היד שאז רואה בצפרנים עם הכפות בבת אחת ולא יראה פני האצבעות שבפנים (זוהר פרשת בראשית ובפרשת ויקהל):

ד. אין מברכין על הנר עד שיאותו לאורו דהיינו שיהיה סמוך לו בכדי שיוכל להכיר בין מטבע מדינה זו למטבע מדינה אחרת:

ניצול הזמן

הרב הקדוש רבי מאיר מפרימישלאן זי"ע, סיפר בשם אביו, שפעם אחת היתה לו "עליית נשמה", וראה כי הביאו לעולם העליון איש אחד צעיר לימים, ואחריו איש זקן ושבע ימים. והנה להצעיר קראו שם "זקן" ו"ישיש", ולאיש הזקן - "קטן" ו"ילד". ושאל: הלא פה הוא עולם האמת, ולמה תתלוצצו?

השיבו לו, כי האמת כן הוא, כי האיש הצעיר פעל בשנותיו המועטות הרבה מאוד, ויום לשנה נחשב לו, אבל הזקן לא פעל כלום בכל שמונים שנות חייו, ועל כן הוא ילד מסכן.

ואמר הצדיק ר' מאיר ז"ל, שזהו שאמר הכתוב: "ויהי מקץ שנתים ימים", שיש אשר בהגיע האדם לקץ חייו, והנה הוא רואה "שנתים - ימים", שמכל השנים הרבות שלו אין אצלו אלא ימים אחדים.

ואפשר לפרש שהפסוק מרמז לחיי האדם בעולם הזה, שנתים, כמו שינה חולפת, שעוד מעט הוא נגש לפני בית דין של מעלה ושם ישאלוהו על אותיות מ'ק'ץ' שנתיים - ימים, מה שעשה בכל ימי חייו.

שַׁבַּת בּוֹ הַשֹּׁבֵב

לקוט מספר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוֹשׁ וְסִפְרֵי קִבְלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַעַל שֵׁם טוֹב

כחצות הלילה הקב"ה נכנס לצדיקים בגן עדן

זוהו לשון ספר הקדוש קב הישר (פרק כ"א): ותנן נמי כשהקדוש ברוך הוא נכנס אחר חצות לילה עם הצדיקים בגן עדן, אזי כל שערי שמים כולם נפתחין, והוא עת רצון לעסוק בתורה, וכתות של מלאכי השרת וכל בוסמי גן עדן עם הצדיקים פוצחין רנה ושירה לפני הקדוש ברוך הוא. הדא הוא דכתיב (תהלים קמ, יד): "אך צדיקים יודו לשמך, ישבו ישרים את פניך". אימתי צדיקים יודו לשמך, כשישבו ישרים את פניך, דהוא בשעה שיושבים לפניך [בעדן] כחצות לילה. ואחר כך שלש כתות של מלאכי השרת שהן ממונים על משמרות הלילה, אומרים שירה, עד שמגיע עמוד השחר. ויש חוכה לישראל בשעה שעולה עמוד השחר לקום ולהתגבר בשירות ותשבחות לפני מלכו של עולם. מאי טעמא? משום דנסבין שירתא בתר מלאכי השרת, והקדוש ברוך הוא באותו זמן הוא מצוי למטה. הדא הוא דכתיב (משלי ח, יז): "ומשחרי"ל ימצאנני". ואמר רבי יהודה: ובלבד שלא יפסיקי, עד שיתפלל כשהחמה זורחת.

אמר רבי יוחנן אמר רב: כשהקדוש ברוך הוא יוצא מאותן העולמות דכסיף בהון, ובא להכנס עם הצדיקים בגן עדן, הוא ממתין ורואה אם שומע קול העוסק בתורה, דתנן: האי קלא ניחא קמיה מכל שירין ותשבחין דאמרי מלאכי השרת לעילא. הדא הוא דכתיב (שיר השירים ו, יא): "אל גנת אגוז ירדתי לראות וגו'", מאי "לראות"? - אותן העוסקין בתורה. אמר רבי יצחק: וכי גן עדן נקרא "גנת אגוז"? אמר רבי יוחנן: אין, בודאי שהגן עדן נקרא "גנת אגוז" - מה האגוז סתום מכל עבריו, ויש עליו כמה

הערות

א.ג. עד כאן הוה וכו'. עד כאן היתה לי רשות לראות בספר הזה. ד.ד. ומשחרי - אלה המתפללים לפני ה' עם עלות השחר, ימצאונני, הקדוש ברוך הוא מצוי עמהם למלא בקשתם ומשאלות לבם. (ביאור אשכנז - מאורי האש).

קליפות, כך עדן, הוא סתום מכל צדדיו, ויש עליו כמה שמירות שלא שלטו בו לראות לא מלאך ולא שרף וחשמ"ל ולא עין נביאים. הדא הוא דכתיב (ישעיה סד, א): "עין לא ראתה אלקים זולתך".

אמר רבי שמעון בן יוחאי: אנא הוית קם קמיה דרבי ברוקא, והוה אמר: כדין אזכה למעלת גנת אגוז עם חסידי ישראל, ולא הוה ידענא מאי קאמר, עד דשמענא דאמר רבי יוחנן בן זכאי, דקרי הקדוש ברוך הוא לגן עדן "גנת אגוז" - מה אגוז יש לה כמה קליפות, והפרי הוא מבפנים - כך עדן, הגן הוא מבחוץ, והעדן מבפנים.

על כן, אשרי מי שהולך תמים, ועמלו בתורה, וכל דרכיו הוא לשם שמים - אזי נשמתו היא מוכנת ליכנס לעדן דאקרי "גנת אגוז", והוא חיי עולם הבא, עד כאן לשוננו.

ירושלים של מעלה המוכן לנפשות של הצדיקים

ומובא בזוהר חדש (פרשת נח במדרש הנעלם - כ, ד ואילך), אמר רבי יהודה, עשה הקדוש ברוך הוא ירושלים למעלה כנגד ירושלים של מטה, ונשבע שלא יבוא שם עד שיבואו ישראל בירושלים של מטה, שנאמר (הושע יא, ט) בקרבך קדוש ולא אבא בעיר, ושבע כתות של מלאכי השרת שומרים אותו סביב, ועל כל פתח ופתח כתות של מלאכי השרת, והם הפתחים הנקראים שערי צדק, ואלו הם הפתחים המכוונים להכנס שם נפשות הצדיקים. ודוד המלך ע"ה נכסף להם, שנאמר (תהילים קיח, י"ב) פתחו לי שערי צדק אבא במ אודה י-ה, זה השער לה' צדיקים יבואו בו. ולמעלה מהם שומרים מלאכי השרת בחומות העיר, שנאמר (ישעיה סב, ו) על חומותיך ירושלים זו היא ירושלים של מעלה, הפקדתי שומרים אלו מלאכי השרת.

שבע פתחים שנכנסים בהם נפשות של הצדיקים

ותאנא שבע פתחים יש לנפשות הצדיקים להכנס עד מקום מעלתם, ועל כל פתח ופתח שומרים.

הפתח הראשון נכנסת הנשמה במערת המכפלה, שהיא סמוכה לגן עדן, ואדם הראשון שומר עליו. זכתה הוא מכריז ואומר פנו מקום שלום בואך, ויצאה מפתח הראשון.

הערות

ז"ה. ובלבד שלא יפסיק משעה שמתחיל, עד שיתפלל כשהחמה זורחת. (זהר ויסוד יוסף).

איך הנשמה נכנסת לפתח השני של שערי גן עדן

הפתח השני בשערי גן עדן, ומוצאה את הכרובים ואת להט החרב המתהפכת. זכתה, נכנסת בשלום, ואם לאו שם תקבל עונשה (ותשפט) [ותשרף] בלהב הכרובים. וכנגדם היו הכרובים במקדש בשעה שהכהן נכנס ביום הכפורים, זכה נכנס בשלום, לא זכה מבין שני הכרובים יוצא להב ונשרף מבפנים ומת, והיו מכוונים כנגד אלו אשר בשער גן עדן לצרף הנשמות. זכתה הנשמה נותנין לה פנקס סימן להכנס, ונכנסת לגן עדן אשר בארץ, ועמוד אחד של ענן ונוגה מעורב זה בזה, ועשן נוגה סביבו, שנאמר (ישעי' ה, ה) וברא ה' על כל מכוון הר ציון ועל מקראיה ענן יומם עשן ונוגה, והוא נעוץ מלמטה למעלה לשערי שמים, זכתה לעלות למעלה עולה באותו עמוד, לא זכתה יותר נשאר שם ומתעדנת מהטוב אשר למעלה, דאמר רבי יוסי ראיתי גן עדן והוא מכוון כנגד פרוכת קרח הנורא אשר למעלה, והיא נהנית מזיו השכינה אבל אינה ניזונת ממנה.

אם הנשמה לא זכתה נוטלין פנקסה ממנה

זכתה לעלות, עולה באותו עמוד עד שמגיעת עד הפתח השלישי, והוא נגד הרקיע הנקרא זבול, ומגיעת עד ירושלים אשר שם, ושם השומרים, זכתה פותחין לה הפתחים ונכנסת, לא זכתה נועלים השערים ודוחים אותה לחוץ ונוטלים פנקסה ממנה, והנשמה אומרת (שה"ש ה, ז) מצאוני השומרים הסובבים בעיר, אלו מלאכי השרת השומרים בית המקדש וירושלים אשר למעלה, נשאו את רדידי מעלי, זהו פינקס סימן שלה, שומרי החומות, כמה דאת אמרת על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים.

אשריהם של הצדיקים שזוכים ליכנס לשער השביעי וזה הצדיק נקרא איש צדיק תמים

זכתה לעלות, נכנסת שם באותן השערים ומשבחת להקדוש ברוך הוא בבית המקדש אשר למעלה, ומיכאל השר הגדול מקריב אותה לקרבן. א"ר יצחק לרבי חייא, מה קרבן הוא זה, יכול לומר כשאר הקרבן, א"ר חייא, הקרבה זו היא כאדם המקריב דורון לפני המלך.

ומיכאל הולך עמה עד הפתח הרביעי והחמישי והששי, אומר לפני הקדוש ברוך הוא, רבונו של עולם אשרי בניך בני אוהביך אברהם יצחק ויעקב, אשריהם הצדיקים הטובים הזוכים לזה. עד שמגיעים לשער השביעי, שהוא ערבות, וגנזי חיים טובים מצויין שם, וכל נשמותיהן של צדיקים כולם שם, ונעשים מלאכי השרת ומקלסין לפני הקדוש ברוך הוא, ונזונין מזיו השכינה אספקלריא המאירה, ושם המנוחה והנחלה ונוח חיי העולם הבא אשר עין לא ראתה אלהים זולתך^ל. וזהו אלה תולדות נח נח איש צדיק תמים, מי ראוי להיות בזו ההנאה והמנוחה והמרגוע, מי שהוא איש צדיק תמים. אמר רב פפי, זאת המנוחה למעלה היא, את האלוקים התהלך נח, למעלה ולא למטה, עד כאן לשונו.

הערות

ל^ו. כיון דעאלו לגו וכו'. כיון שהנשמות נכנסו לפנים, למקום שהצדיקים האחרים עומדים, כמה חדוה על חדוה, וכמה שמחה על שמחה על הצדיקים, וכל בני הישיבה שמחים. לסוף ג' ימים שנסתתרו בהיכלות ידועים, הן יוצאות, ואוירים נושבים, ומצטיירים כולן בצורתן, ומכאן ולהלאה, יורשות אחוזת נחלה כראוי לכל אחד ואחד.

זהר השבת

**קונטרסים
"זהר השבת"
לפי סדר פרישיות השבוע**
ערוכים וכתובים בשפה קלה ונעימה לקריאה.

**השתתף גם אתה בהדפסת הספרים
ונוכה להנות מזוהר השבת
-עלות הדפסת קונטרס \$260-
כל הקודם זוכה!**

**לקיחת זכות קונטרס נוסף מ'זהר השבת':
0548-436784**

(ניתן לתרום לע"ג. רפואה. תלמוד וכו')

זהר על מעלת ושמירת השבת

וימים טובים

מספר "השבת והזוהר"
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

כוס של ברכה

שְׁלִישֵׁי - כוס של ברכה שתקנו בו עשרה דברים: הדחה ושטיפה. עטור. עטוף. חי. מלא. מקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ונותן עיניו בו. ומגביהו מן הקרקע טפח. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו.

ענין כוס ברכה על דרך סוד

ובדרך סוד, כוס (דברים לג) מלא ברכת ה'. כוס בגימטריא אלהי"ם, ומשם הנשמה, שהיא על שמו - כוס. זהו שכתוב (תהלים קטז) כוס ישועות אשא. מי נקרא ישועות? חמש אצבעות, שהן כנגד חמש ספירות של כוס, שהוא שם אלהים חיים שהבינה מתפשטת בהם לחמשים שערים. ה' פעמים עשר, באות י', שהוא עשרה דברים שתקנו חכמים בכוס, שהוא אלהים חיים, חמש אותיות בחשבון ה'.

כוס של ברכה

(ח"ג רמ"ה, א ר"מ)

תְּלִיתָאָה, כוס דברכה, דתקינו ביה עשרה דברים. הדחה. שטיפה. עטור. עטוף. חי. מלא. מקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ונותן עיניו בו. ומגביהו מן הקרקע טפח. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו.

ענין כוס ברכה על דרך סוד

ואורת רזא, כוס (דברים לג) מלא ברבת יי. כוס בני אלהי"ם. ומתמן נשמתא, דאיהו על שמייה כוס. הדיא הוא דכתיב, (תהלים קטז) כוס ישועות אשא. מאן ישועות. חמשה אצבעאן. דאינון לקבל חמשה ספירן דכוס. דאיהו אלהים חיים בינה מתפשטא בהון, לחמשין תרעין. ה' זמנין עשר. באת י', דאיהו עשרה דברים דתקינו רבנן בכוס, דאיהו אלהים חיים, חמש אתון, בחשבון ה'.

ואוקמוה בכוס, שצריך הדחה ושטיפה. הדחה מבחוץ, ושטיפה מבפנים. ורזא דמלה, שהיא תוכו כברו. מאן דזכי לנשמתא מהאי כוס, למהוי נשמתא דכיא מלגו ומלבר. ורזא דמלה, (ויקרא טז) וטהרו וקדשו, טהרה מבפנים, וקדשה מבחוץ. ומה כוס לאו טהרתיה וקדשתיה מלגו ומלבר בלא מיא. אוף הכי נשמתא, לאו טהרתה וקדשתה מלגו ומלבר בלא אזרייתא. ובגין דא אמר רבן גמליאל, מי שאין תוכו כברו לא יכנס לבית המדרש. בגין דלאו איהו מסטרא דאילנא דתני, אלא מעץ הדעת טוב ורע.

עטור, אוקמוה מעטרו בתלמידים. וארזא רזא, ה' איהו כוס, מעטרו בתלמידים באת י', דאיהו עטרת על ה'. עטוף, צריך לאעטפא רישיה בגין דשכינתא על רישיה. דהכי אוקמוה מארי מתניתין, אסור לתלמיד חכם למיהד ד' אמות בגלוי הראש. משום (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו. כל שכן בכרכה, ובאדפרת שמא קדישא, למהוי בגלוי הראש. דאת י' מן יהוה, איהי אתעטף באור, ואתעביד אור. (והיינו אורא דארץ ישראל מחכים) בגין דאת י'

ובארו, בכוס שצריך הדחה ושטיפה. הדחה מבחוץ, ושטיפה מבפנים. וסוד הדבר - שהיא תוכו כברו. מי שזכה לנשמה מכוס זה, להיות נשמה טהורה מבפנים ומבחוץ. וסוד הדבר - (ויקרא טז) וטהרו וקדשו. טהרה מבפנים, וקדשה מבחוץ. ומה כוס אין טהרתו וקדשתו מבפנים ומבחוץ בלי מים - אף כד הנשמה אין טהרתה וקדשתה מבפנים ומבחוץ בלי תורה. ומשום זה אמר רבן גמליאל, מי שאין תוכו כברו לא יכנס לבית המדרש. בגלל שאין הוא מצד עץ החיים, אלא מעץ הדעת טוב ורע.

עטור - פרשוהו מעטרו בתלמידים. ודרך סוד - ה' היא כוס, מעטרו בתלמידים באות י', שהיא עטרה על ה'. עטוף - צריך לעטף ראשו בגלל שהשכינה על ראשו. שכד פרשוהו בעלי המשנה, אסור לתלמיד חכם להלך ד' אמות בגלוי הראש, משום (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו. כל שכן בכרכה ובהזפרת שם הקדוש שאסור להיות בגלוי הראש.

שאות י' מן יהוה היא שהתעטף באור, ונעשתה אור. (וזוה אור של ארץ ישראל מחכים) משום שאות י', שהיא

חֲכָמָה, בְּאוֹר, וְזֶהוּ אוֹר שֶׁהִתְעַטֵּף
 בוּ כְּשֶׁבָרָא אֶת הָעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכָתוּב
 (תהלים קד) עֵטָה אוֹר כְּשֶׁלְמָה. וְזֶהוּ
 (בראשית א) יְהִי אוֹר - יְהִי אוֹר.
 וּפְרָשׁוּהוּ בְּעֲלֵי סוּדוֹת הַתּוֹרָה, בְּטָרָם
 שְׁנַתְהוּהוּ כָּל דְּבַר, נִתְהוּוּ הַהֲנוּיֹת.
 וּמִשׁוּם זֶה נֶאֱמַר יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר,
 שְׁהִיָּה מִזְמַן קִדְמוֹן.

ח"י - פְּרָשׁוּהוּ ח"י מִן הַחֲבִית. וְדָרָךְ
 סוּד - שְׁכִינָה עֲלִיוְנָה הִיא שְׁמִינִית
 לְסְפִירוֹת מִמְטָה לְמַעְלָה, וּמִשׁוּם זֶה
 נִקְרָאת אוֹת ח', וְנֶאֱמַר בָּהּ (משלי כד)
 בְּחֲכָמָה יִבְנֶה בַּיִת. וְזֶהוּ חֲבִית: ח'
 ב"ת. וּמִשׁוּם שֶׁהִיא חֲמִיּוֹת, שְׁכָתוּב
 (משלי א) עֵץ חֲמִיּוֹת הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ,
 הֵינֵן מִשָּׁם הוּא ח"י. וְזֶהוּ יֵיבֶה שֶׁל
 תּוֹרָה. מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בָּהּ נִקְרָא ח"י.
 וְעוֹד, צְדִיק ח"י, שֶׁהוּא ח"י מִן הַחֲבִית.

י"ן יֵשׁ מִמֶּנּוּ שְׁנַי גִּנּוּבִים - לְכֹן וְאָדָם.
 י"ן גִּימְטְרִיא שְׁבַעִים פָּנִים. הָרִי ע"ב.
 וּכְנֻגַד שְׁנַי גִּנּוּבִים שֶׁל הֵינֵן, הוּא זְכוֹר
 וְשִׁמּוֹר שֶׁל שַׁבָּת, וְשְׁבַעִים תְּבוֹת שֶׁל
 קִדּוּשׁ וַיְכַלּוּ - הָרִי ע"ב.

מָלְא - זֶהוּ שְׁכָתוּב כּוֹס (דברים לג)
 מָלְא בְרַכְתָּ ה'. וְאָף שֶׁהוּא מָלְא
 מִיֵּינָה שֶׁל תּוֹרָה. אָדָם כֶּךָ צְרִיךְ
 לִהְיוֹת שָׁלֵם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית כה)

דְּאִיְהִי חֲכָמָה בְּאוֹר, וְהֵינּוּ אוֹר
 דְּאִתְעַטֵּף בֵּיהּ כַּד בְּרָא עֲלָמָא, הָדָא
 הוּא דְכָתִיב, (תהלים קד) עֵטָה אוֹר
 כְּשֶׁלְמָה. וְהִיא אִיהוּ (בראשית א) יְהִי
 אוֹר יְהִי אוֹר. וְאוֹקְמוּהָ מֵאֲרִי סְתָרֵי
 תּוֹרָה, בְּטָרָם נִתְהוּוּ כָּל דְּבַר, נִתְהוּוּ
 הַהֲנוּיֹת. וּבְגִין דָּא יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר,
 דִּתְהוּהוּ מִקְדָּמַת דְּנָא.

ח"י אוֹקְמוּהָ, ח"י מִן הַחֲבִית. וְאֶרְחָ
 רָזָא, שְׁכִינְתָא עֲלָאָה אִיְהִי
 תְּמִינְתָא דְסְפִירָאן מִתְתָּא לְעִילָא,
 וּבְגִין דָּא אִתְקַרֵּיאת ח', וְאִתְמַר בָּהּ
 (משלי כד) בְּחֲכָמָה יִבְנֶה בַּיִת. וְהֵינּוּ
 חֲבִית: ח' ב"ת. וּבְגִין דְּאִיְהִי חֲמִיּוֹת,
 דְכָתִיב (משלי א) עֵץ חֲמִיּוֹת הִיא
 לְמַחְזִיקִים בָּהּ, יֵינֵן מִתְמַן אִיהוּ ח"י.
 וְדָא אִיהוּ יֵינָא דְאוֹרֵייתָא. מָאן
 דְּאִשְׁתַּדֵּל בָּהּ, אִקְרִי ח"י. וְעוֹד, צְדִיק
 ח"י. אִיהוּ ח"י מִן הַחֲבִית.

י"ן אִית מְנִיָּה תְּרִין גִּוּוּנִין, תְּנוּר
 וְסוּמְקָא. י"ן, שְׁבַעִין אֲנָפִין. הָא,
 ב. וְלִקְבֵּל תְּרִין גִּוּוּנִין דֵּינֵן, אִיְהִי זְכוֹר
 וְשִׁמּוֹר דְּשַׁבָּת, וְשְׁבַעִין תִּיבּוּן דְּקִדּוּשׁ
 וַיְכַלּוּ, הָא, ב.

מָלְא, הָדָא הוּא דְכָתִיב כּוֹס (דברים
 לג) מָלְא בְרַכְתָּ יי. וְאוּף
 דְּאִיְהוּ מָלְא מִיֵּינָא דְאוֹרֵייתָא. כַּד נָשׂ
 חֲבִי צְרִיךְ לְמַהוּי שָׁלִים, כְּמָה דְּאִתְ

אָמַר (בראשית כה) אִישׁ תָּם: גָּבַר שְׁלִים.
 כְּמוֹ (בראשית לג) וַיָּבֵא יַעֲקֹב שְׁלֹם, הָכִי
 צָרִיךְ לְמַהוּי נִשְׁמָתָא שְׁלִימָתָא, וְלֹא
 יִהְיֶה בָּהּ פָּגָם, (ויקרא כא) דְּבַל אֲשֶׁר בּוֹ
 מוֹם לֹא יִקְרַב. אוֹף הָכִי אֵלִם עִם וַ"ה,
 הוּא אֱלֹהִים, כְּחוֹשְׁבֵן כּוֹס. (שם י"ה)
 אִיהוּ מְלֵא, וְהַפּוֹךְ אֵלִם וְתַמְצָא מְלֵא.
 אִימְתִי. כִּד אִית תַּמְן וַ"ה. וְהֵינּוּ (שמות
 יז) כִּי יָד עַל פֶּס וַ"ה. אֲדַנְי חוֹשְׁבַנְיָה
 וַ"ה. עַמּוּדָא דְאִמְצָעִיתָא מְלֵא מִן
 תַּרְוִוְיָהוּ. וּבְגִין דָּא שְׂרִיא עֲלֵיהּ אָדָם,
 דְּהוּא שְׂמָא מְפָרְשׁ.

מְקַבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו, בְּגוּוֹנָא
 דְּאוֹרְיָתָא, דְּהִנּוּה בַתְרִין
 לוֹחִין, חֲמִשָּׁה דְּבָרָן בְּלוֹחָא חֲדָא,
 לְקַבֵּל חֲמִשָּׁה אֲצַבְעָאן דִּיד יְמִינָא.
 וְחֲמִשָּׁה בְּלוֹחָא תַנְיִנָא, לְקַבֵּל חֲמִשָּׁה
 אֲצַבְעָאן דִּיד שְׂמָאלָא. וְאִתְיַהֲבּוּ
 בִימִינָא דְהֵינּוּ בִיד יְמִין. וּבְגִין דָּא,
 שְׁנֵי לוֹחֹת אֲבָנִים הוֹרִיד בִּידוֹ, וְלֹא
 בִּידָיו. וְהֵאֵי אִיהוּ דְאִסְתִּיד קָרָא,
 (דברים לג) מִימִינוֹ אֵשׁ דָּת לְמוֹ.

וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ, בְּגִין דְּהֵאֵי כּוֹס,
 דְּאִיהוּ לְקַבֵּל אַרְעָא
 דְּיִשְׂרָאֵל, דְּאִתְמַר בָּהּ, (דברים יא) תְּמִיד
 עֵינָי יְיָ אֱלֹהֶיךָ בָּהּ. וְעֵינָיו דְּלְעִילָא,
 אֵינּוּן שְׁבַעִין סְנֵהֲדָרִין, וּמִשָּׁה וְאַהֲרֹן
 עֲלֵיהּ. תַּרְוִין עֵינָיו עֲלָאִין. חַד עֵין

אִישׁ תָּם - גָּבַר שְׁלֹם, כְּמוֹ (שם לג)
 וַיָּבֵא יַעֲקֹב שְׁלֹם. כִּךְ צָרִיךְ לְהִיּוֹת
 נִשְׁמָה שְׁלֵמָה, וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ פָּגָם,
 שְׁנֵאמַר (ויקרא כא) שְׁכַל (אִישׁ) אֲשֶׁר בּוֹ
 מוֹם לֹא יִקְרַב. אָף כִּךְ אוֹתִיּוֹת אֵלִם
 עִם וַ"ה - הוּא אֱלֹהִים, כְּחוֹשְׁבֵן כּוֹס.
 (שם י"ה) הוּא מְלֵא, וְהַפּוֹךְ אוֹתִיּוֹת אֵלִם
 וְתַמְצָא מְלֵא. מִתִּי? כַּאֲשֶׁר יֵשׁ שֵׁם
 אוֹתִיּוֹת וַ"ה. וְהֵינּוּ (שמות יז) כִּי יָד עַל
 פֶּס וַ"ה. אֲדַנְי חֲשׁוּבּוֹ וַ"ה. הַעַמּוּד
 הָאִמְצָעִי מְלֵא מְשַׁנְיָהם, וּמִשׁוּם זֶה
 שׁוֹרָה עֲלָיו אָדָם, שֶׁהוּא שֵׁם מְפָרְשׁ.
 מְקַבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו - כְּמוֹ הַתּוֹרָה
 שֶׁהִיָּתָה בְּשְׁנֵי לוֹחֹת, חֲמִשָּׁה דְּבָרוֹת
 בְּלוֹחַ אֶחָד כְּנֶגֶד חֲמִשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל
 יָד יְמִין, וְחֲמִשָּׁה בְּלוֹחַ שְׁנֵי כְּנֶגֶד
 חֲמִשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד שְׂמָאל. וְנִתְּנוּ
 בְּיְמִין, כְּלוּמַר בִּיד יְמִין. וּמִשׁוּם זֶה,
 שְׁנֵי לוֹחֹת אֲבָנִים בִּידוֹ, וְלֹא בִּידָיו.
 וְזֶהוּ שְׂמַעִיד הַפְּסוּקָה, (דברים לג) מִימִינוֹ
 אֵשׁ דָּת לְמוֹ.

וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ - מִשׁוּם שְׂכּוּס זֶה
 הוּא כְּנֶגֶד אַרְץ יִשְׂרָאֵל, שְׁנֵאמַר בָּהּ
 (דברים יא) תְּמִיד עֵינָי ה' אֱלֹהֶיךָ בָּהּ.
 וְעֵינָיו שֶׁל מַעֲלָה הֵם שְׁבַעִים
 סְנֵהֲדָרִין, וְעֲלֵיהֶם מִשָּׁה וְאַהֲרֹן. שְׁתֵּי
 עֵינָיו עֲלִיוֹנוֹת. אַחַת עֵין יְמִין, וְאַחַת

עין שמאל. והם ע"ב, כמגין "ביין".
וזהו סוד של נותן בכוס עינו.

ומגביהו מן הקרקע טפח - משום
שאות ה' היא כוס, צריך להעלות
אותה באות י', שהיא טפח, שבו
נפתחת אות ה' בחמש אצבעות.
ומשגרו לאנשי ביתו במתנה -
משום שתתברך אשתו, שהיא נפש,
שנאמר בה (במדבר יא) נפשנו יבשה
אין כל. ומתברכת ועושה פרות. זהו
שכתוב (בראשית א) תדשא הארץ דשא.

תשיעיהו - כוס של ברכה, ופרשויה
בעלי המשנה, עשרה דברים נאמרו
בכוס של ברכה, ואלו הם: עטור.
עטורף. הדח"ה. שטיפ"ה. ח"י.
מל"א. ומקבלו בשתי ידיו. ונותנו
בימין. ומסלקו מן הקרקע טפח.
ונותן עיניו בו. ומשגרו במתנה
לאנשי ביתו. ועכשו אין לנו אלא
ארבעה, שהם: הדחה. ושטיפה. חי.
מלא. ויש אומרים חי, מן החבית.
ויש אומרים חי, הכוס שלם.
ששבירתו זו היא מיתתו.

ימין, וחד עין שמאלא, ואינון, ב,
כמגין ביין. והאי איהו רזא דנותן
בכוס עינו.

ומגביהו מן הקרקע טפח, בגין דאת
ה' איהי כוס, בעי לסלקא
לה באת י', דאיהי טפח, דביה
אתפתחת ה' בה' אצבעאן. ומשגרו
לאנשי ביתו במתנה, בגין דיתברך
דביתהו, דאיהי נפש, דאתמר בה
(במדבר יא) נפשנו יבשה אין כל,
ואתברכת ואתעבדת פרוין, הדא הוא
דכתיב, (בראשית א) תדשא הארץ דשא.

(ח"ג רע"ג, ב ר"מ)

תשיעיהו, כוס דברכה. ואוקמוה
מארי דמתניתין, עשרה
דברים נאמרו בכוס דברכה ואלין
אינון. עטור. עטורף. הדח"ה.
שטיפ"ה. ח"י. מל"א. ומקבלו בשתי
ידיו. ונותנו בימין. ומסלקו מן הקרקע
טפח. ונותן עיניו בו. ומשגרו במתנה
לאנשי ביתו. ועכשו, אין לנו אלא
ארבעה שהן הדחה. ושטיפה. חי.
מלא. ויש אומרים חי מן החבית, ויש
אומרים חי, הכוס שלם. ששבירתו זו
היא מיתתו.

עֲנִי צְנִיעוּת

נזכיר קצת על פגם הפריצות והפקירות, ועל שמדריך בניו ובנותיו לילך בלבושי הפקירות והולכים לשמחות של תערובות אנשים ונשים עד כדי כך שמי שרוצה למנוע מליילך למקומות כאלו מסתכלים עליו כאלו הוא אינו מן הישוב רחמנא ליצלן, ונשכח לא עלינו כל גדרי הצניעות ואין מוחה בידם בכל כוחו, וכל שכן אלו שמניחים מרצונם בנותיהן שילכו בבגדי הפריצות והשחץ המאבדות נפשות בנותיהם, וכל שכן אלו המוסרין בניהם ללמוד אפיקורסות, ומטמאין נפשותיהם בהפקירות ובעזות, ובפגם ברית קודש בשאט נפש חס ושלום, ושופכים זרעם לבטלה בידים רחמנא ליצלן, ידונו במשפט מר ומרור, ואין שיעור לעונשם רחמנא ליצלן לאחר אריכות ימיהם ושנותיהם.

הפוגמים בברית קודש לא יזכו לראות פני משיח, ונידונים בגיהנם לדורי דורות ומעכבים הגאולה

כי פגם הברית קודש הוא קשה מכל העבירות, שלא יקומו לתחיית המתים, ולא יראו פני השכינה, ויהיו נידונים לדורי דורות, ויהא דיניהם בצואה רותחת, כמובא בזוהר הקדוש (פרשת תרומה דף ק"ג ע"ב), וכשיבוא משיח לא יזכו לראות פניו רק אלו העושים תשובה על פגם ברית קיימא קדישא.

ועיקר העקרין הוא זה הפגם, ועל זה ידו כל הדווין, כי זה החטא מרה ולענה וראש, כי זה כל צרתן של ישראל, וכל הגלות תלוי בזה, וזה עיקר עיכוב פעמי הגאולה. לכן לא היא זאת עבירה קלה, כי אולי היו רואים אלפי אלפים נשמות שמתגוללים בצער בכל פינה והולכין מדחי לדחי, כמו שזכו לראות זאת זכי הראות כמקובל בפי צדיקים הקדושים, ואם היינו רואים זאת לא היה נכנס שום שחוק בפנינו לעולם, והיינו בוכים ומבכים ומיללים תמיד על עונותינו, והיינו עוסקים בכל מיני תשובה וסיגופים למרק עונותינו הרבים, רק היצר הרע הרשע סותם העינים ואומר לו לאדם שלום עליך נפשי ושאל בית מנוס לך, אכול ושתה ולא תדאג על מחר מה שיעבור עליך, אזי אוי לו ואוי לנפשו העלובה.

כל עבירה באה לפניו בעצמו ומעיד עליו אתה עשיתני ויצרתי ביום פלוני ופלוני

לכן צריך כל אחד לדעת שאין דבר קטן מן הקטנים ועבירה קלה שבקלות אשר לא נדון עליה האדם, כי אין שום דבר נאבד למעלה, כמו שאמר רבותינו זכרונם לברכה וכל

המשך בעמוד כד

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהִלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

ד. אֲסוּרֵי שַׁבָּת מְעַט מְזַעֵיר שְׁנוּזְהָרִין בָּהֶם, וְרַבִּים שְׂאִינָם יוֹדְעִין אֲסוּרָן, וְלִלְמַד מִס' שַׁבָּת עֲנִין מִפְּאָר, וְיִלְמַד דִּינָיִם שֶׁל הַלְכוֹת שַׁבָּת קֹדֶשׁ, וְצָרִיךְ לִהְיוֹת בָּקִי בְּהִלְכוֹת שַׁבָּת (מהרש"א שאלות ותשובות קי"ט, צוואת הר"ר שעפטייל).

ה. חַיִּיב גְּדוּל עַל הָאָדָם לִהְיוֹת בָּקִי בְּהִלְכוֹת שַׁבָּת מְאֹד, כִּי כְּהַרְרִים הַתְּלוּיִים בְּשַׁעֲרֵה הַלְכוֹתֵי, מְקַרָּא מוּעַט וְהִלְכוֹת מְרֻבּוֹת, וְחַמּוּרִים עֲנִשֵׁי (יסו"ש"ה שער ו' פ"ג).

ו. הַעֲצָה הַיְעוּצָה כְּמֵאֲמָרָם ז"ל "כָּל הַשּׁוֹמֵר שַׁבָּת כִּיִּלְכְּתוּ מוֹחֲלִין לוֹ עַל כָּל עוֹנוֹתָיו" כִּיִּלְכְּתוּ דִּיִּקָּא לְכֹן מְטֹל עַל כָּל אֶחָד לִהְיוֹת בָּקִי בְּהִלְכָתָא רַבְתָּא לְשַׁבְּתָא, וּבְשַׁבָּת קֹדֶשׁ בַּעֲלוֹת הַמִּנְחָה יַעֲסֻקוּ בְּהִלְכוֹת שַׁבָּת כִּי הִלְכָתָא רַבְתָּא לְשַׁבְּתָא וּבְקָל יָכוֹל לְהַכְשִׁיל בָּהּ חֵס וְשְׁלוֹם, אֶפְלוּ בְּאֲסוּר כָּרַת וּסְקִילָה מִחֲסָרוֹן יְדִיעָה וְשִׁגְגַת תְּלֻמוּד עוֹלָה זְדוּן, וְאִין צָרִיךְ לֹמַר בְּאֲסוּרֵי ד"ס שְׂרַבּוּ כְּמוֹ רַבּוּ לְמַעְלָה, וּבְפִרְט בְּאֲסוּר מְקַצָּה דְשַׁכִּיחֵי טוֹבָא, וְחַמּוּרִים ד"ס יוֹתֵר מִד"ת (איגרת הקודש מבעל התניא זצ"ל וקו"א שם).

ז. בִּירוּשָׁלַיִם פָּרַק כָּלֵל גְּדוּל אִי דָר יוֹחֲנָן וּר"ל דִּיִּקּוּ כָּל כֶּךָ עַד שְׂמַצָּאוּ בְּכָל אָב ל"ט מְלֻאכּוֹת וְלָזָה רְמִזָּה הַתּוֹרָה שֶׁיִּשְׁמֹר שַׁבָּת מִמְּלֻאכָה בְּכָל הַפְּרָטִים, דִּהִינּוּ מִכָּל הָאֲבוֹת וְתוֹלְדוֹתֵיהֶן כְּאֲשֶׁר צוּחַ ד' בַּע"פ, וְזָה מַה שְּׂאֲמָרָה הַגְּמָרָא כָּל הַמְּשֻׁמֵר שַׁבָּת כִּיִּלְכְּתָהּ, כִּיִּלְכָה דִּיִּקָּא דִּהִינּוּ שֶׁיִּשְׁמֹר שַׁבָּת שְׁלֵא לְחַלֵּל אוֹתָהּ בְּשׁוּם פְּרָט (שם עולם לבעל חפץ חיים זצ"ל, שמירת שבת פ"א).

ח. בְּאִיזָה עֲנִינָן נוֹכַח לְבוֹא לְזוֹ הַמְּדַרְגָּה שֶׁיִּשְׁמֹר שַׁבָּת בְּכָל פְּרָטֵי הַעֲצָה הַיְעוּצָה לְזָה שֶׁיִּרְאֶה לְזַרְזֵי אֶת עֲצָמוֹ לְלַמַּד הַלְכוֹת שַׁבָּת וְלַחְזוֹר עֲלֶיהָ תְּמִיד כְּדִי שֶׁיַּדַּע הָאֲסוּר וְהַמְּתָר דַּא"ה אֶפְלוּ יִלְמַד כָּל הָעֲנִינָיִם הַמוֹסְרִיִּים הַמְּזַרְזִים לְשִׁמְרֵת שַׁבָּת כְּרָאוּי לֹא יוֹעִיל לוֹ וְכוּ' אִם הוּא חוֹשֵׁב עַל אִיזָה דְבָר שְׂאִין זוֹ בְּכָלֵל מְלֻאכָה אוֹ שְׁבוּת לֹא יוֹעִיל לוֹ שׁוּם מוֹסָר (הח"ח בהק' לספרו משנה ברורה הלכות שבת, ומונה והולך כמה דוגמאות שבניקל להכשל מחסרון ידיעה).

ט. וְרָאוּי וְנִכּוֹן לְכָל יָרָא וְחָרַד לְדַבֵּר ד' לְכוּנֵן חֲבוּרוֹת לְלַמַּד הַלְכוֹת שַׁבָּת כְּדִי שְׁלֵא יִכְשְׁלוּ בָּם (שם).

י. מה שאינם שואלים ודורשים בהלכות שבת מפי ספרים וסופרים המה כשלו ונפלו בהרבה אסורי שבת ומחללין שבת גם בלא דעת כגון באסורי שבת, מקצה, צידה, ברירה, לבון וכיוצא, בפרט בשמחות וגיל רבה המכשלה, וצריכים מנהיגי קהלות לעמד בפרץ וכהנה רבות (פלא יועץ ערך שבת).

יא. וכבר כתב בספר חסידים שכשם שאמרו שואלין ודורשין בהלכות פסח כך חיובא רמיא לדרש ולתור לדעת הלכות שבת ולעבר עליהם לפחות פעם אחד בשנה, וחיובא רמיא על הדרשנים לדרש לעם את חקי האלקים ואת תורתיו, ולשומעים ומקימים ינעם ועליהם תבוא ברכת טוב (פלא יועץ ערך שבת).

יב. אחד מתקוני היסוד הם שמירת שבת דגם שבת נקרא ברית עולם, ולכן ראוי מאד לידע דיני שבת כי הלכתא רבתא לשבתא והמה פהררים התלויים בשערה (ספר מרפא לשון מובא במנחת שבת ע"ב ח).

יג. אחי ורעי שים לבך היטב לדברי הגאון בעל יער"ד זצ"ל (הנ"ל אות ב) במה שכתב "דבלא למד הלכות שבת על בורי פעמים ושלש לא יוכל להמלט שלא יקרה לו חלול שבת הן דאורייתא והן דרבנן" ועל זה ידוה כל הדוים כי בעונותינו הרבים כמה מפלגי התורה עוסקים בפלפול וחרופות ובהלכות שבת אינם בקיאים ובאים בלי ספק לידי חלול שבת (מנחת שבת ע"ב אות י).

יד. רב חלולי שבת שנכשלים ההמונים הוא מחמת חסרון הידיעה שאינם בקיאים בדיני טלטול ומקצה, עד כאן היא וחרד לדבר ד' ילמד קדם לכל הלמודים הלכות שבת על בוריו ולהיות חוזר עליו תמיד כי שמירת שבת כהלכתו הוא יסוד לכל תורתנו הק' הן לצדיקים גמורים והן לבעלי תשובה (תפארת הקדש מובא שם אות י"א).

טו. הזהר בשמירת שבת כהלכתו ותהיה בקי בהלכותיו כי הם פהררים התלויים בשערה, (הנהגות ישרות מהק' מהר"ר מרדכי מטשערנאבעל זצ"ל, מובא בברכת חיים לבעל מסגה"ש פ"ג אות י"ז).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

ויחי דפרטו ע"ב

חלומו של רבי יהודה סבא

רבי יהודה הצקן התרגש בדעתו יום אחד, והראו לו בחלומו דמות אחת מאור שלו, חזקה, שזוהרת לארבעה צדדים. אמר להם, מה זה? אמרו לו, לבוש שלף למדור הזה, ומאותו היום היה שימח.

אמר רבי יהודה, כל יום ויום רוחות הצדיקים יושבים בלבושיהם שורות שורות בגן עדן ומשבחים את הקדוש ברוך הוא בכבוד עליון. זהו שכתוב (תהלים קמ) אף צדיקים יודו לשמך ישבו ישראלים את פניך.

רבי יהודה סבא, אתרגיש בדעתיה יומא חד, ואחזו ליה בחלמיה, חד דיוקנא מנהורא דליה, תקיף, דאזדהר לארבע סטרין, אמר לה, מאי האי. אמרו ליה, לבושא דילך הוא, לדיורא דהכא, ומההוא יומא הוה חדי.

אמר רבי יהודה, כל יומא ויומא, רוחין דצדיקייא יתבין בלבושיהון, שורין שורין בגנתא דעדן, ומשבחון לקדשא בריך הוא, ביקרא עלאה. הדא הוא דכתיב, (תהלים קמ) אן צדיקים יודו לשמך ישבו ישראלים את פניך.

המשך מעמוד כ

מעשיד" בספר נכתבין, וכל ציור של עבירה באה לפניו בעצמו ומעיד עליו אתה עשיתני ויצרתני ביום פלוני ופלוני.

למה ברא הקב"ה יסורים גופים ונפשיים

מובא בזוהר (בראשית דף מ"ג ע"ב), וזה לשונו:

היכלא רביעאה², היכלא דא איהו משניא מכלהו, ארבע היכלין לדא, דא לגו מן דא,

א. אבות פרק ב' משנה א'.

ב. [פירוש הסולם - מאמר היכל הרביעי, גבורה:] היכלא רביעאה: היכלא דא איהו משניא מכלהו, ד' הילכין לדא, דא לגו מן דא וכלהו חד היכלא: היכל הרביעי, היכל זה הוא משונה מכל ההיכלות, כי ארבעה היכלות בו זה לפנים מזה, וכולם היכל אחד, ומבאר לפנינו שאלו ד' היכלות הם ד' בתי דינים, האחד הפנימי הוא לדיני נפשות, וג' בתי דינים

וכלהו חד היכלא. הכא איהו רוחא דאקרי זכות, באתר דא מתהפך זכות דכל בני עלמא.
רוחא דא נטיל כלא.

מניה נפקו' שבעין נהורין, כלהו מנצצין וכלהו בעגולא דלא מתפשטי כאלין אחרנין,

הם שמסביב לו הם לשאר דינים. ומה שהיכל זה הוא גבורה ולא ת"ת, יתבאר להלן.

ג. מניה נפקו ע' נהורין כלהו מנצצין וכלהו בעגולא דלא מתפשטי כאלין אחרנין: מן הרוח הזה, זכות, יוצאים ע' אורות, כולם מתנוצצים בכת אחת, וכולם מאירים בכחינת עגולים, כי אינם מתפשטים להאיר ממעלה למטה כמו אורות האחרים מתדבקין דא בדא, ונהירין דא בדא, אחידן דא בדא האורות מתדבקין זה בזה, ומאירים זה בזה, ונאחזים זה בזה. מתדבקן יורה שיש ביניהם השואת הצורה, כי דבקות הרוחני אינה אלא השואת הצורה. ונהורין דא בדא, יורה שצריכים זה לזה, שלא יוכלו להאיר זה בלי זה, ואם היה חסר אחד מהם לא היו יכלו להאיר. כל זכיינ דעלמא קמי אלין נהורין קיימין כל זכויות העולם נמצאות לפני אורות הללו. כלומר לאורם רואים איך כל חובות העולם מתהפכים לכף זכות.

ביאור הדברים כי אמרו חז"ל לא הי' שמחה לפניו כיום שנבראו בו שמים וארץ, משמע שכל בריות העולם הם בתכלית השלמות במדה כזו שלא הי' שמחה לפניו וכו' אמנם אי אפשר לאדם לקחת חלק בשמחתו ית' הגדולה הזו, אלא לאחר שעשה תשובה שלימה מאבהה, אבל מטרם זה, לא ישמח כלל בעצמו ובבריות העולם, אלא להיפך, שמרגיש לפניו עולם מלא צער ומכאובים, עד שאומר ארץ ניתנה ביד רשע, הן מכאובים גופנים, והן מכאובים נפשיים, שהם העברות שעושה. וכל זה הגיע לו מפני שהולך כנגד הטבע של הבריאה, כי לא נברא העולם אלא בסוד השפעה, דהיינו לעסוק בתורה ומעשים טובים כדי להשפיע נחת רוח ליוצרו ולא להנאת עצמו, כמו שכתוב כל פעל ה' למענהו, דהיינו בכדי שהבריות ישפיעו לו נחת רוח. אבל בתחילה עייר פרא אדם יולד, דהיינו שכל ענינו הוא להנאת עצמו ואין בו הרצון להשפיע כלל, והוא טוען, כל פעל ה' למעני ולהנאתי, שהרי רוצה לבלוע העולם ומלואה לטובתו ולתועלתו.

ולפיכך הטביע הבורא יתברך יסורים קשים ומרים, בענין הקבלה לעצמו הטבוע באדם מעת לידתו, הן מכאובים גופניים והן מכאובים נפשיים, באופן שאם יעסוק בתורה ומצות אפילו להנאת עצמו, מכל מקום על ידי המאור שבה ירגיש הפחיתות והשחיתות הנוראה שיש בטבע הקבלה לעצמו, ואז יתן אל לבו לפרוש את עצמו מטבע הקבלה הזו ויתמסר לגמרי לעבוד רק להשפיע נחת רוח ליוצרו, בשיעור הכתוב כל פעל ה' למענהו. ואז יפקח ה' את עיניו ויראה לפניו עולם מלא מתכלית השלימות שאין בו חסרון כל שהוא, ואז לוקח חלק בשמחתו ית' שבעת בריאת העולם וז"ש חז"ל זכה, הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות. כי בכל מקום שנותן עיניו הוא רואה רק טוב ורק שלימות, ואינו רואה במעשה הקב"ה שום חובות כלל אלא הכל זכויות.

ובענין היסורים הגשמיים והרוחניים שסבל מטרם שעשה תשובה, יש בהם ב' דרכים: א) הוא בחינת כל מה דעביד רחמנא לטב עביד, כי הוא רואה בעיניו, אשר לולא המכאובים הנוראים ההם, שסבל מכח שהי' משוקע בטבע הקבלה לעצמו, לא הי' זוכה לתשובה מעולם, וא"כ הוא מברך על הרעה כשם שמברך על הטובה, כי לולא הרעה לא הי' זוכה המשך בעמוד כו

מפני מה הסתיר הקדוש ברוך הוא מבעל "מגלה עמקות" את המכשלה הנוראה?

המשך פרק ג
ב. ריח הקודש

בספר "מגלה עמוקות" (דפוס לעמבערג בשנת תרמ"ד) בסופו, מביא דבר זה בנשם הגאון רבי מרדכי זאב אורנשטיין זכרונו לברכה, שקבל איש מפי איש מעשה אהד מהגאון בוצינא קדישא שהיה בקראקא, שהט"ז ("טורי זהב") זכרונו לברכה היה אב בית דין בקהלה קדושה לבוב (לעמבערג), ורצה לנסע פעם אחת לחמיו הב"ח ("בית חדש") זכרונו לברכה, שהיה אב בית דין בקהלה קדושה קראקא. והיו תלמידי חכמים ונגידי הדור עושים לו כבוד בשעת נסיעתו, ובבואו לעיר קראקא שמעו אנשי העיר קראקא שהט"ז זכרונו לברכה נוסע לעירם להרב הב"ח זכרונו לברכה, ועשו לו כבוד גדול, והיו נוסעים לקראתו, וכמה אנשים הולכים לקראתו רגלי לתן שלום להרב הט"ז זכרונו לברכה, וכבוד גדול עשו לו. והרב הקדוש "מגלה עמוקות" לא הלך לקראתו. ולא עוד, אלא אפילו כשבא לעירו והיו רצים כמעט כל אנשי העיר לקבל פני הט"ז, לא הלך אצלו לתן לו שלום. ולא עוד, אלא אפילו הבית המדרש שהט"ז בא להתפלל, והיה בא גם כן להתפלל בבית המדרש הזה, לא הלך אצלו לקבל פנים ולתן לו שלום, והט"ז היה עומד אצלו להתפלל ולא פנה אצלו לתן לו שלום.

והיה הט"ז חלוש דעתו מתוך זה. ביום הראשון היה אומר, אולי מקרה הוא, אפטר שהוא בעומק עיון במחשבתו ולא ראה אותו. ואחר שעברו ג' ימים ולא נתן לו שלום, היה לו תרעמת גדול עליו.

והלך הט"ז אצל חמיו הב"ח וספר לו שהוא לא נתן לו שלום. והיה זאת בערב שבת קודש, והיה להב"ח גם כן תרעמת גדול עליו. וצוה לקרא לגדולי הדור אשר בעיר קראקא, וספר להם המעשה. והוא לא רצה לעשות משפט לעצמו, והיה מצפה מהם יאמרו לזה. והם אומרים, שהיום ערב שבת אין להם פנאי לעין אם הוא בזיון תלמיד חכם או לא, והחליטו, שבמוצאי שבת קודש יבואו כלם אל הב"ח לביתו ואז יעינו בדבר זה, ויקנסו אותו לכתב עליו שמתא.

וכן היה, במוצאי שבת קודש באו כלם אל בית הב"ח לעין בדבר זה, והיה הדבר הזה בשתיקה שלא ידע שום בן אדם מזה. והיה הרב הקדוש בעל "מגלה עמוקות" יושב בסעודה שלישיית עם האנשים המסתופפים בצלו כדרך תמיד, והיו מודיעים לו מן השמים, כי הט"ז והב"ח ושאר הגדולים הסכימו לשמתו. והיה המשך בעמוד כח

מתדבקן דא בדא ונהירין דא בדא אחידן דא בדא. כל זכיין דעלמא קמי אלין נהורין קיימין, מכלהו נפקי תרין נהורין שקולין כחדא דקיימי קמייהו תדיר לקבל" אלין אינון שבעין רברבן ממנן לבר דסחרין כל (הני) (ד"א אינון) ארבע היכלין. שבעין נהורין אלין ותרי נהורין דקיימין קמייהו כלהו פנימאין גו לגו, ורזא דא דכתיב (שה"ש ז, ג) בטנך ערמת חטים סוגה בשושנים.

המשך בחוברת הבאה

להטובה. ונמצא שכל מה דעביד רחמנא לטב עביד, כלומר, גורמים להטוב. (ב) היא בחינת גם זו לטובה, דהיינו לא לכד שהרעות נעשו גורמים להטובה, אלא שהרעות עצמם נהפכו ונעשו טובות, והיינו ע"י אורות גדולים מאד, שהבורא ית' מאיר בכל אלו הרעות עד שנהפכו ונעשו לטובות, הן היסורים הגופניים, והן היסורים הנפשיים שהם העברות, באופן שהחובות נהפכו וקבלו צורות של זכיות. ואלו האורות המהפכים את החובות לזכיות, הן הע' נהורין שבהיכל הזה שלפנינו, ובשבילם נקרא היכל זה היכל הזכות.

ד. מכלהו נפקי תרין נהורין שקולין כחדא דקיימו קמייהו תדירא, מכללות כל ע' האורות, יוצאים ב' אורות שהם שקולים כאחד, העומדים תמיד לפניהם. פירוש, כי נתבאר, שאלו ע' האורות הם מהפכים חובות בני אדם לזכיות כנ"ל בדיבור הסמוך, והנה אז נבחנים החובות והזכיות לב' אורות שקולים זה לזה, כלומר שמעלת החובות חשובה כמו מעלת הזכיות, ואין זו חשובה מזו משהו, והם עומדים ומאירים לפני ע' האורות תמיד, ומעידים עדות לפניהם כמ"ש לפנינו בסמוך.

ה. לקבל אלין, אינון ע' רברבן ממנן לבר דסחרין כל ארבע היכלין, לעומת אלו ע' האורות, יש ע' שרים ממונים, שמהם כל הדינים שבעולם, העומדים בחוץ, ומסבבים כל ארבעה ההיכלות הללו מבחוץ, שבעין נהורין אלין ותריין נהורין דקיימא קמייהו כלהו פנימאין גו לגו, אבל ע' האורות וב' האורות העומדים לפניהם הם פנימיים לפני ולפנים (כמ"ש להלן באות ק"ו), ורזא דא דכתיב בטנך ערמת חטים סוגה בשושנים, בטנך, היינו פנימיות, כמו הבני מעים שהם בפנימיות הגוף. חטים, רומז לחטאים, דהיינו החטאים שנעשו לזכיות בסוד ע"ב נהורין הנ"ל, שהם לפני ולפנים של ד' ההיכלות כנ"ל, וע"כ נאמר עליהם בטנך ערמת חטים. אמנם סוגה מבחוץ בשושנים, הרומזים לדינים, שהם הע' שרים הממונים, שהם פועלים כל הדינים שבעולם. ומה שאומר שהע' שרים הם הלעומת של ע' נהורין, הענין הוא, כי הגם שכל החטאים והעונשים באים מע' שרים, עם כל זה אינם ח"ו ברשות עצמם אלא שהם משמשים להע' נהורין כי תפקידם להכשיר התחתונים שיהיו ראויים לקבל הגילוי הגדול של ע' האורות, ולפיכך נבחנים, שע' שרים הממונים מסבבים ההיכלות והע' נהורין מבחוץ.

בְּעִיר קְרֵאקָא

ספור בהמשכים משני בעלי תשובה בעיר קראקא

השִׁתְּף בַּחֲלוּם

בַּעַל הַתְּשׁוּבָה הַשְּׂנִי, שִׁתְּפוּ שֶׁל הַנִּפְטָר, שְׂאֵת מַגְלַת הַקְּלָף שֶׁלוֹ לָקַח אֹתוֹ אֶל הַקֶּבֶר, חָפָה בַּחֶסֶד סְבָלָנוֹת בְּמִשְׁךְ כָּל יְמֵי הַשְּׁבָעָה, שֶׁחִבְרוּ יְבוֹא אֵלָיו בַּחֲלוּם וַיְסַפֵּר לוֹ כָּל מַה שֶּׁאָרַע לוֹ בְּעוֹלָם הָאֵמֶת. אֶךְ לִשְׂוֹא! שׁוּם אֶתוֹת לֹא הִגִּיעַ מֵהֵמַת. עָבַר עוֹד שְׁבוּעָה וְעוֹד שְׁבוּעָה. הַשִּׁתְּף הָיָה כְּבָר מְלֵא דְאָגָה וְצַעַר. לְבַסּוֹף, אַחֲרֵי שְׁבוּעִים נֹסְפִים שֶׁל צַפְיָה מְתוּחָה, הוֹפִיעַ הַיַּמַּת בַּחֲלוּמוֹ...

זֶה הָיָה בְּלִילָה הָרֵאשׁוֹן שֶׁאַחֲרֵי הַשְּׁלֵשִׁים. כְּאֲשֶׁר בַּעַל הַתְּשׁוּבָה שֶׁנִּשְׂאָר בַּחַיִּים, נִרְדָּם עַל מִשְׁכַּב הַקֶּשׁ שֶׁלוֹ, לְאַחַר יוֹם שֶׁל עֲבוּדָה מְפָרֶכֶת, הוֹפִיעַ בַּחֲלוּמוֹ הַשִּׁתְּף הַיַּמַּת. הוּא יָדַע הַיֵּטֵב שֶׁשִׁתְּפוֹ כְּבָר הִלֵּךְ לְעוֹלָמוֹ וְאֵינְנוּ בֵּין הַחַיִּים, וּבְדַמְיוֹנוֹ רָאָה אוֹתוֹ כְּדַמוּת מְעֵנָה וְרִצּוּצָה עוֹד יוֹתֵר מִכִּפֵּי שֶׁהָיָה בְּעוֹדָנוּ בַּחַיִּים. בְּיַחֲוֹד בְּיָמִים הָאֲחֵרוֹנִים שֶׁלִּפְנֵי מוֹתוֹ, כְּשֶׁתְּאָרוּ הָיָה מִמֶּשׁ שָׁחַר מְשֻׁחַר וְכָל צוּרְתוֹ נִשְׁתַּנְּתָה וְנִתְעַקְמָה מְרֹב כְּכִי וּיְלָלוֹת, חָרַד וְרוֹעֵד מֵאֵימַת יוֹם הַדִּין.

אֶךְ בְּהוֹפִיעוֹ בַּחֲלוּם, כְּמַעַט וְלֹא הִפִּיר אֶת שִׁתְּפוֹ שֶׁבִּלָּה אֶתוֹ בְּיַחַד אֶת כָּל שְׁנוֹת חַיָּו, בְּתַקּוּפוֹת שֶׁל שְׂמִחָה וְאֲשֶׁר וּבְתַקּוּפוֹת שֶׁל יָגוֹן וְכָאֵב. כְּלוֹ הָיָה קוֹרֵן אוֹר, וְכָל דַּמוּתוֹ הִבְהִיקָה בְּאוֹר יְקָרוֹת. הוּא הִפִּיץ סְבִיבוֹ זֵיו שֶׁל קִדְשָׁה זֹה, שֶׁסָּגַר אֶת הָעֵינַיִם כְּנֶגְהַת הַשְּׂמֵשׁ בְּצִהָרִים, עַד שֶׁהָיָה קָשָׁה לְהַסְתַּפֵּל בּוֹ. גַּם הַתְּכַרִּיכִים שֶׁלוֹ הָיוּ צְחוּרִים מְצָחוּר, כְּלָבָן שֶׁל שֶׁלֶג קְטִיפְתֵי בְּהַשְׁתַּקְּפוֹ בְּאוֹר הַשְּׂמֵשׁ שֶׁמַּעַל, לְלֹא כָּל צֶל אוֹ רֶכֶב. כָּל יְשׁוּתוֹ אֶמְרָה הוֹד וְהָדָר שֶׁל צְדִיק הַנְּהַנֶּה מְזִיו הַשְּׂכִינָה בְּגוֹן עֵדוֹ הָעֲלִיוֹן...

וְהַקּוֹל שֶׁל דַּמוּת הַפְּלָאִים שֶׁל מִי שֶׁהָיָה שִׁתְּפוֹ לְשַׁעֲבֵר! קוֹל מְלֻטָף וּמְעוֹדָד כְּצִלְלֵי פַעֲמוֹנֵי כֶּסֶף! בְּמִשְׁךְ שְׁנוֹת הַתְּשׁוּבָה, הוּא שָׂכַח כְּבָר שֶׁאֵי פַעַם הָיָה שִׁתְּפוֹ מְסֻגָּל לְדַבֵּר בְּקוֹל נִמְרָץ וְעֵרְנִי. כָּל הַזְּמַן הָיָה קוֹלוֹ עֲצוּב וְלֵאָה, מִחְרִישׁ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר מְדַבֵּר. וְגַם מַעַט הַמְּלִים שֶׁהָיָה מוֹצִיא מִפִּיו פֹּה

וְשָׁם, הָיָה לָהֶם צָלִיל צְרוּד וְחוּרָק, כְּאֵלוּ בְּקִעוּ מִקְבְּרוֹ שֶׁל מֵת חַי. וְאֵלוּ עֵתָה הָיָה הַקּוֹל צָלוּל, מְלֵא עֲדָנָה וּמְתִיקוּת וְשׁוֹפֵעַ אֲשֶׁר וְנַחַת רוּחַ. רְחוּק כְּרָחוּק מְזוּרָח מִמַּעַרְב מְקוּלוֹ שֶׁל קֶצֶב בּוֹר וְעַם הָאָרֶץ, שְׂקֵפָה שֶׁל שְׂרָצִים, עוֹנוֹת וּפְשָׁעִים חֲמוּרִים, תְּלוּיָה לּוֹ מֵאַחוּרָיו. הָיָה קוֹלוֹ כְּשֶׁל אֲבָרָה מְשִׁי, שֶׁעָדוֹן וְנִזְדַּכָּף ע"י שְׂקִידָה נִמְרָצֶת בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה וּבַחַיִּי קִדְשָׁה וְטָהָרָה.

המשך 'מגלה עמוקות' מעמוד כה
מקצר בסעודה ועשה הבדלה, והלך בביתו אנה ואנה, ולא ידע במחשבתו איך לעשות.

וְהָיָה מְנַהֵג בְּקִרְאָקָא מְקַדַּמַת דְּנָא, אִם הָיָה שְׂאֵלָה בְּשִׂאלַת הָרָאָה הָיוּ שׁוֹאֲלִים לְהַרְב "מְגַלָּה עֲמוּקוֹת" וְלֹא לְהַב"ח. וְהַזְדַּמּוֹ, כִּי בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת קוֹדֵשׁ הַזֶּה, לְאַחַר שֶׁהַשׁוֹחֲטִים שִׁחְטוּ כְּדַרְכָּם תְּמִיד, וְהָיָה לָהֶם שְׂאֵלָה בְּטִרְפַּת הָרָאָה, בָּאוּ לְשִׂאוֹל מִהַמְגַלָּה עֲמוּקוֹת, וְהוּא לֹא רָצָה לְפַסֵּק הַשְּׂאֵלָה. וְהָיָה מְסַפֵּר לָהֶם הַמַּעֲשֵׂה, אִיךְ שֶׁעָשׂוּ אֲסִיפָה בְּבֵית הַב"ח וְהִסְפִּימוּ לְשִׁמְתוֹ, וּבְשִׁבִיל זֶה לֹא רוּצָה לְפַסֵּק הַשְּׂאֵלָה עַד שְׂיִלְכוּ לְבִטֵּל דְּבַר זֶה, וְאִזּוֹ יִפְסַק לָהֶם. וְהָיוּ אוֹמְרִים לוֹ, אִיךְ בִּיכְלֻתְּם לִילֹךְ לַעֲשׂוֹת כְּדָבָר הַזֶּה, הֲרִי הֵט"ז וְהַב"ח וְעַמָּם כָּל הַגְּדוּלִים, וְאִיךְ יוֹכְלוּ לְהַעֲיִז נִגְדָם. וְהַשִּׁיב לָהֶם הַבַּעַל "מְגַלָּה עֲמוּקוֹת", שְׂיֵאמְרוּ לָהֶם שֶׁהוּא צָוָה לַעֲשׂוֹת דְּבַר זֶה וּלְבִטֵּל אֶת הַחֻלְטָתָם.

הם הולכים לבית הב"ח והיו חוטפים הניר אשר היה מנח על השלחן, וקורעים אותו לחתיכות וזורקים החתיכות ניר לארץ. והיו אומרים שהמגלה עמוקות צוה להם לעשות כן, והיו מבטלים את כל הענין בשעת מעשה.

וְהָיָה כְּרֵאוֹתָם אֶת הַדְּבַר הַזֶּה, הָיוּ חוֹשְׁבִים שֶׁמָּחָר בְּיוֹם רֵאשׁוֹן בְּוֹדָאֵי יִתּוֹ הַ"מְגַלָּה עֲמוּקוֹת" שְׁלוֹם לֵט"ז, אֲבָל גַּם לְמָחָר לֹא נָתַן לוֹ שְׁלוֹם, עַד יוֹם ד' בְּשָׁבוּעַ זוֹ, אֲזַל הָלַךְ הַ"מְגַלָּה עֲמוּקוֹת" לְבֵית הַמְדַרְשׁ לֵט"ז וְנָתַן לוֹ שְׁלוֹם, וְהֵט"ז לֹא רָצָה לָתֵן לוֹ שְׁלוֹם בְּחֻזָּרָה, וְהָיָה מִתְקוּטֵט עִמוֹ, שֶׁהוּא עוֹבֵר עַל דְּבַר רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוּרָם לְבָרְכָה.

וְהוּא שׁוֹמֵעַ וְלֹא הָיָה מְשִׁיב לוֹ דְּבַר, עַד שֶׁהֵט"ז הָיָה מְדַבֵּר אֵיזָה דְּבוּרִים, וְאִזּוֹ בַּעַל הַ"מְגַלָּה עֲמוּקוֹת" הַשִּׁיב לוֹ: יֵאמִין לִי שֶׁהוּא לֹא רָצָה לְצַעַר אוֹתוֹ, אֲלֵא שֶׁהֵט"ז הָיָה בְּנִדּוּי מִן הַשָּׁמַיִם.

וכשמע הט"ז את דבריו שאל לו, מפני מה היה מנדה, שהיה מפשפש בדבר זה ולא מצא עברה בידו שיהיה עבור זה מנדה?

וְהָיָה הַ"מְגַלָּה עֲמוּקוֹת" מְסַפֵּר לוֹ, כִּי בְּשַׁעַה שֶׁנִּסְעָה מֵעִיר לְעַמְבֶּעֶרְגַּ וְהָיוּ עוֹשִׂין לוֹ כְּבוֹד גָּדוֹל עַד לְאַחַר הַשְּׂרֵאנְקִי, וַיִּגְבַּה לְבוֹ מְעַט. וְאַלְמָנָה אַחַת רָצָה אַחֲרָיו וְהִיָּתָה בּוֹכָה וְצָעָקָה לְפָנָיו, וְלֹא נִשְׁמַע לָהּ, וְהִיָּתָה בּוֹכָה כָּל הַיּוֹם הַיּוֹם וּבְנִיָּה שֶׁלֹּא הָיָה לָהֶם פְּרִנְסָה. וְהָיָה רַעַשׁ גָּדוֹל בְּשָׁמַיִם מְדַבֵּר זֶה, וְהָיוּ מְנַדְּיִן אֶתְכֶם עַד שְׁלוֹשִׁים הַמִּשְׁךְ 'מַגְלָה עֲמוּקוֹת' בַּעֲמוּד ל

סֵפֶר מִזְכָּה הַרְבִּים פְּהִלְקָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שְׁנַת תש"ס
גודל מעלת שְׁכַר המִזְכָּה את הרבִּים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדוּרֵי שִׁים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שְׁמַדְפִּים ספרים לְהַזְהִיר אֶת
הרבִּים, או שְׁנוֹתוֹן כְּסָף לְהַדְפִּים

ג. בא וראה מה שכתב היעב"ץ בספר מגדל עוז, עלית היראה בדברים הנוגעים ליסודות היהדות של התורה והאמונה, שלא תבהל אפילו לא מן המלאך, ולא מפני מלך, לא מפני החכם או עשיר או זקן, וכל שכן שאסור להתחשב באלו הלועגים ועושים צחוק מדברים אלו, ואפילו כשמדובר באנשים כאלו שכלפי חוץ הם מתחזים ליהודים דתיים, אל תסתכל עליהם כלל כי בתוך תוכם הינם אנשים מושחתים, ואפילו כשאף אחד אינו מסכים אתך, אדרבה, השכר שלך יהיה פי מאה. כך כותב גם הגה"צ מהריא"ז מרגליות זצ"ל (ביאור בר יוחאי) שזה שמסתכל על הפרנס ועל הכבוד שלא ישנאו אותו ושותק, אז בודאי שיענישו אותו מן השמים, וכך כתב לי רב הסבא קדישא, שזה שובר את היהדות, ולכן האפיקורסים והרשעים התחזקו, ואפילו על החיים אסור להסתכל בזמן כזה, אפילו אם נהיה יחידים בעולם, ע"כ.

ד. זאת ועוד בשמים מחשיבים מאד את הבזיונות שסובלים למען כבודו יתברך שמו. וכל מה שיתרבו הבזיונות חלקו יהי' יותר גדול בעת פקודתו. ולפום צערא אגרא ככל שתגדל העגמת נפש החלק לעולם הבא יגדל.

ה. וכה"ג איתא בירושלמי דפאה פרק בתרא לענין גבאי צדקה וזה לשונו: ר' אלעזר הוי פרנס, חד זמן נחית לביתיה אמר ליה מאי עבדייתון, אמר ליה אתא חד סיעה ואכלין ושתין וצלין עלך, אמר ליה ליכא אגר טב, נחית זמן תניין אמר ליה מאי עבדייתון אמר ליה אתא חד סיעה חורי (אחרת) ואכלין ושתין ואקלונך (ביזו אותך), אמר ליה כדון איכא אגר טב, עכ"ד הירושלמי.

וכן על דרך בכל מצוה ומצוה, יהיה תשלום גמולה לפי ערך הצער שהשיגו על ידי קיומה, וכהאי גוונא מצינו בתורה לענין קרבן ונפש כי תקריב קרבן מנחה וגו', שאמרו חז"ל אמר הקדוש ברוך הוא מי דרכו

להתנדב מנחת סלת עני, מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו, והכל הוא מטעם כי הקדוש ברוך הוא מביט על קיום המצוה באיזה אופן קיימה, אם מתוך הריוח או מתוך דחק ועוני, או שאר מיני בזיון, וככל שיתגדל הצער בעת קיומה יתגדל הריוח בעת תשלומה, וכמאמר הכתוב הזורעים בדמעה ברנה יקצורו.

ו. ועל הטענה שלא נועיל כלום:

דעו כי בעולם הבא משלמים ולוקחים בחשבון את עצם היגיעה העמל והטורח עצמו עבור כל מצוה ומצוה ובפרט כשעוסקים למען הזולת והכלל כולו, ובמיוחד כשהמדובר הוא בהצלת קיום העם המתדלדל ומתמעט שנכרת ממנו אבר אחר ובניו מתנתקים, ואנו נשארים מעט מן המעט כתורן בראש ההר, אין מחשיבים לפי התוצאות רק לפי המעשה אשר יעשון גם כשאין מועילים בזה מאומה, כל תפקידנו בעולם הזה הוא אך ורק לפעול לעשות להשתדל ככל אשר בכוחינו, ביכלתינו ובאפשרותינו, ושוב פעם לעשות כי לא עלינו המלאכה לגמור, רק לדרוש לבקש ולהתחנן לא להתעייף ולא להתייאש אך לדבר לבאר להסביר ללא ליאות את גודל האחריות המוטלת עלינו, ומאתנו דורשים רק מה שבכוחינו וביכלתינו לעשות - שנעשה ותו לא.

החובה עלינו הוא לדבר לזעוק ולהתריע להרים קולינו, לשפוך צקון לבנו לפני אלה שבכוחם ובידם לעשות לאלה שהשם יתברך חננם באונם ובהונם כפקדון אצלם כדי שבבוא העת והצורך ישתמשו בהם לעשיית רצונו וחפצו למלא חובתו שהטיל עלינו וישארו שומרים נאמנים לבעל הפקדון. אדרבא בזאת יבחנו אם אינם מועילים בתפקידם כשומרים שאינם פושעים בשמירתם. אך לנו אסור להתייאש גם כשמשיבים פנינו ריקם, כי אנו את שלנו עשינו ועושים, וכסיפור הידוע בענין העסקנות למען הכלל שרק בפעולות לבד למען הכלל כבר משתלם.

המשך 'מגלה עמוקות' מעמוד כח

יום. והיום פלו ה' יום, והיו מתירין אתכם מן השמים, לכו לא יכלתי לתן לכם שלום עד היום.

והשיב לו ה' זכרונו לברכה: לא ידעתי מזה, פי חשבתו אפשר בנה חלש ומחמת זה צעקה. (הרב הצדיק רבי אריה מרדכי רבינוביץ זכרונו צדיק לברכה, אב בית דין בני ברק, "מרגני ראם" בני ברק תשנ"ה חלק א', עמוד ע"ד).

(המשך יבוא בעז"ה)

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי
מהתרשמויות של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש
תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל
קצוות תבל לזקנים עם נערים

וראוי לפתח בדברי רבי שמעון בר יוחאי עליו השלום בתקונים תקון כ"א דף ג':

ביה זימנא ויונה ירד אל ירפתי הספינה דא שכנינתא תתא, פירוש: שכאש ר
ישראל יורדים, השכינה הקדושה יורדת עמם, ועוד מאן רב החובל - ההוא
דאיתמר ביה אם חבל תחבל שלמת רעה, חבל בבית ראשון תחבל בבית שני
וכו', יפרש כנפיו עליהו בשבתא ויומין טבין וכו' ובגין דא קום קרא אל אלקיך
דאיהי שכנינתא עלאה דאיהי תיובתא דילך וכו' עין שם. הרי מבאר שם דמתרין
באדם שיהיה שלא יגרם לגלות השכינה [זאת אומרת, לכל אחד בצורה פרטית
ובודאי להעלותה כללית לתקון השלם]. כמו שהיה בבית ראשון ובבית שני.
ועוד, יש תוספת ועליה לשכינה הקדושה בשבתות וימים טובים. ובודאי למוד
הזהר הקדוש בשבת קודש מעלה את השכינה הקדושה מעלה מעלה, ולפי זה
מובן גדל הפעל הנעשה בלמוד בשבת קודש שנחשב כפול אלף כמו שמביא
הבן איש חי ובשמחה מכפיל הכל שוב באלף [אורחות צדיקים, שער השמחה]
ואין לה שמחה גדולה יותר מלמוד זהר הקדוש בשבת שעולה לערך מליון שנה,
מבהיל על הרעיון!!!

ובהמשך שם "בההוא זימנא וימן ה' דג גדול לבלע את יונה", דא גלותא קדמא
דאיתמר ביה ויונה ירד אל ירפתי הספינה, ודא הוא אנכי ארד עמך מצרימה וכו'
עין שם דבריו ותראה נפלאות, ועוד וימן ה' דג גדול דא סמ"ך מ"ם, דגה דא נחש
פלונית בת זוגיה, מההוא רב חובל דאיהו ערב רב דאיתמר ביה וגם ערב רב,
וטחול הוא שחוק הפסיל עליה איתמר כי כעס בחיק פסילים ינות, לבלע את יונה
דא נפשא וכו' עין שם [לפי גירסת הגר"א]. ובהמשך שם ובזמנא דנפקו ישראל
ממצרים קטיל מנייהו סגיאין - באור שהסיגים הם הרשעים מתו במצרים, ובגלותא
בתראה עתיד הקדוש ברוך הוא לקטלא לון - באור, את הרשעים שהם הערב רב.
ובהמשך - כגוונא דא בגלותא בתראה - שיגאלו ממנה על ידי למוד - הזהר -
ביה - רמוז - ה"ה ר"ז - שאם ילמדו בספר הזהר - דאיהו אור דפורקנא בתרינתא
- על ידי זה יאיר לנו הקדוש ברוך הוא את אור הגאולה האחרונה - לקים כימי צאתך
מארץ מצרים אראנו נפלאות - שיזכו לעמק סודות התורה כמו שכתוב: גל עיני

ואביטה ופלאות מתורתך - וְדָא אִיהוּ כָּל הַבֵּן הַיְלֹוד הַיְאָרָה תְּשַׁלִּיכֵהוּ - שְׁיִלְמְדוּ
 אֶת פְּנִימִיּוֹת אֹר הַתּוֹרָה וְכוּ'. וְעוֹד שָׁם: דְּבַר אַחַר: וַיִּמֶן ה' דָּג וְכוּ' בְּהוּא זִימְנָא
 וַיֹּאמֶר ה' לְדָג וַיִּקָּא אֶת יוֹנָה בְּדוּחַקָא דְדָאָגָה דְלֵהוֹן דְּדוּאָגִין מִן עֵינֵיהוּ - מֵהִדְחִק
 הַגְּדוֹל שְׁדוּאָגִים מִפְּנֵי הָעֵינִיּוֹת - מִדּוּחַקָא - שְׁדִחִק זֶה יִשְׁלִים הַסָּאָה שֶׁל הַגְּלוּת -
 יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא, הִדָּא הוּא דְכֻתִּיב וְאֵת עִם עֲנִי תוֹשִׁיעַ - כְּשִׁיְהִי בְּתַכְלִית עֲנִיּוֹת
 [כְּמֵאֲמַר חַז"ל תַּכְלָה פְּרוּטָה מִן הַכִּיס] אֲז תוֹשִׁיעַ אוֹתָם, עֵין שָׁם.

וְכָל הַרְוָא דְבְרֵי הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ שָׁם, מְשִׁתּוּמִם לְרֵאוֹת אִיף הַכֵּל רְמוּז, שְׁגָלוֹת
 אַחֲרוֹנָה זוּ דְעֵרְב רַב, הִיא גְלוּת דְּדוּחַקָא וְלִצְנוּתָא.

וַיֵּשׁ לָנוּ עֲצָה אַחַת וּבִירוּרָה, לְרוּץ לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי עַל יְדֵי לַמּוֹד וְעֵסֶק
 בְּסִפּוּר הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, שְׁבֻזָּאָת מִבְּטִיחַ לָנוּ הַרְשָׁב"י שְׁנַצָּא בְּרַחֲמִים מֵהַגְּלוּת, וְלֹא
 צָרִיךְ גְּסִיּוֹן [וְלֹא גְסִיּוֹן שֶׁל עֲנִי]. וְכִידּוּעַ דְּבְרֵי הַמְּקַבְּלִים, מוֹרְנוּ הַרַב רַבֵּי חַיִּים
 וַיְטָאֵל, הַרְשָׁ"ש, הַבַּעַל שָׁם טוֹב, וְהַבֵּן אִישׁ חֵי וְעוֹד, דְּעֵתִיד לַמּוֹד זֶה לְהַתְּפָרֶסֶם
 וְלֵהַגְּלוּת, וְעַל יְדוּ תַגְּאֵל הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה וְתִבּוֹא הַגְּאֻלָּה.

וּבְתוֹף דְּבְרֵי גַם זֹאת אֲזַכְיָרָה, דְּבְרֵי מוֹרְנוּ הַגָּאוֹן הַצְּדִיק רַבֵּי שְׁמוּאֵל דְּרָזִי זְצִלְלָה"ה
 דְּהַרוּצָה לְהַאֲרִיךְ יָמִים יַחֲזִיק בְּעֵץ הַחַיִּים, כְּלוֹמֵר יִלְמַד בְּתוֹרַת הַסו"ד וּבְזֶה
 יֵאָרִיכוּ יָמָיו, וְקַבְּלָהּ זוּ מִפִּי מְרַנָּא רַבֵּי יְאֹודָה פְּתִי"ה זִי"ע נְאֻמָּרָה וְכֵן הָוָה גַּם
 לְמַעֲשֵׂה כֶּמָּה וְכֶמָּה פְּעֻמִּים [הוּבָא דְּבְרֵיו בְּקוּנְטְרִס זְפָרוֹן].

וּמַעֲשֵׂה בְּחֻכְם אֶחָד שְׁחָלָה וְלֹא אָבָה לְשַׁמַּע, וְאָכַן לְאַחַר כֶּמָּה יָמִים שָׁבַק חַיִּים
 לְכָל חֵי רַחֲמָנָא לִיְצָלוֹ.

וְכָל גְּדוּלֵי הַסְּפָרַדִּים שְׁלָבָם הֵיךְ רַחֲב כְּאוֹלָם - הַשִּׁיגוּ כָּל מַעֲלָתָם עַל יְדֵי לַמּוֹד
 הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ תְּמִידִים כְּסֻדְרָם.

וְכִידּוּעַ שְׁכָל הַקְּהֵלוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת בְּחָאֻלָּב, עִירָק, מְצָרִים מְרוֹקוֹ וְעוֹד, תְּמִיד הָיוּ
 חֲבוּרוֹת חֲבוּרוֹת שְׁלַמְדוּ שְׁעוֹת בְּכָל לַיְלָה וּבְכָל יוֹם בְּזֶהר הַקְּדוֹשׁ, וּבִפְרָט בְּדוֹר
 הָאַחֲרוֹן, בְּדוֹרוֹ שֶׁל מְרַנָּא הַבֵּן אִישׁ חֵי זִיע"א, עַל כָּל מַעֲשֵׂה מִצְוָה לְמַדוּ עֲנִינֵי
 הַזֶּהר הַקְּשׁוֹר לְמִצְוָה, וּבְכָל סְעָדָה בְּשִׁבְתָּ קֹדֶשׁ וּבְיָמִים טוֹבִים, וְכֵן בְּאַזְפָּרוֹת עַל
 גְּפֻטָּרִים, לְמַדוּ זֶהר הַקְּדוֹשׁ סְבָא דְּמִשְׁפָּטִים וְהָאֲדָרוֹת, וּבְבָרִית מִלָּה וְכָל שְׁמֻחָה
 - כִּי זֹאת יְדַעוּ, שְׂאִין לָנוּ כְּתוֹרַת הַרְשָׁב"י לְפִתּוּחַ הַיָּלָב וְלִטְהַרְתָּ הַנְּשֻׁמָּה, וְלִפְנֵי כָּל
 תְּפִלָּה - פְּתַח אֲלֵיהוּ זְכוּר לְטוֹב [שְׁהוּבָא בְּהַקְּדָמָה לְתַקּוּנִים]. וְלָכֵן אָנוּ מִתְּעוֹרְרִים
 וּמִתְחַזְּקִים לְהוֹסִיף עוֹד וְעוֹד לּוֹמְדִים בְּזֶהר הַקְּדוֹשׁ, כִּי הוּא הַפּוֹתֵחַ וְהוּא הַסּוֹגֵר,
 וְעַל יְדֵי לַמּוֹד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ רוּאִים בְּרַכָּה בְּלַמּוֹד הַנִּגְלָה כִּידּוּעַ וְכְמִרְגָּשׁ בְּחוּשׁ,
 וּמִתְרַבֵּים חֲדוּשֵׁי תוֹרָה וּנְפִתְחִים מַעֲיִנוֹת הַחֻכְמָה כִּי מִמֶּנּוּ תּוֹצְאוֹת חַיִּים. כְּמִבְּאֵר
 בְּרַבֵּי חַיִּים וַיְטָאֵל וּבְרַמְח"ל וְהַגְּר"א וְהַחִיד"א הַקְּדוֹשִׁים, וְעֵין עוֹד בְּ"אֹר הַזֶּהר"
 בְּאַרְיִכוֹת.

המשך המכתב בחוברת הבאה

